KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 31.8.2010
KOM(2010) 455 wersja ostateczna

2010/0238 (NLE)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich

UZASADNIENIE

1) KONTEKST WNIOSKU

- **Podstawa i cele wniosku**

Niniejszy wniosek dotyczy stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej („rozporządzenie podstawowe") w postępowaniu dotyczącym przywozu niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich.

- **Kontekst ogólny**

Niniejszy wniosek zostaje przedstawiony w kontekście wykonania rozporządzenia podstawowego i jest wynikiem dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z wymogami merytorycznymi i proceduralnymi określonymi w rozporządzeniu podstawowym.

Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Brak obowiązujących przepisów w dziedzinie, której dotyczy wniosek.

- **Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii**

Nie dotyczy.

2) KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Strony zainteresowane postępowaniem miały już możliwość obrony swoich interesów podczas dochodzenia, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej**

Nie zaistniała potrzeba skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych.

- **Ocena skutków**

Niniejszy wniosek wynika z wykonania rozporządzenia podstawowego.

Rozporządzenie podstawowe nie przewiduje ogólnej oceny skutków, ale zawiera wyczerpujący wykaz wymogów, które muszą zostać ocenione.

3) ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

- **Krótki opis proponowanych działań**

W dniu 3 września 2009 r. Komisja ogłosiła w zawiadomieniu („zawiadomienie o wszczęciu"), opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wszczęcie postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu do Unii niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów

Arabskich.

Postępowanie antysubsydyjne zostało wszczęte w następstwie skargi złożonej w dniu 20 lipca 2009 r. przez Komitet ds. Politereftalanu Etylenu stowarzyszenia Plastics Europe („skarżący") w imieniu producentów reprezentujących większą część łącznej unijnej produkcji niektórych politereftalanów etylenu; skarga zawierała dowody subsydiowania i wynikającej stąd istotnej szkody.

W dniu 1 czerwca 2010 r. rozporządzeniem (UE) nr 473/2010 Komisja nałożyła tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz do Unii niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich, w wysokości od 5,1 % do 17 %.

Załączony wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie nałożenia ostatecznego cła wyrównawczego wynoszącego od 5,1 % do 16,7 % zawiera ostateczne wnioski dotyczące subsydiowania, szkody, związku przyczynowego oraz interesu Unii.

Przeprowadzono konsultacje z państwami członkowskimi w trakcie posiedzenia Komitetu Antydumpingowego i Antysubsydyjnego w dniu 28 lipca 2010 r. 11 państw członkowskich opowiedziało się za proponowanym kierunkiem działań, 6 sprzeciwiło się mu, a 10 wstrzymało się od głosu.

Wnioskuje się o przyjęcie przez Radę załączonego wniosku dotyczącego rozporządzenia, które powinno zostać opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* najpóźniej do dnia 1 października 2010 r.

- **Podstawa prawna**

Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej.

- **Zasada pomocniczości**

Niniejszy wniosek wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii. Zasada pomocniczości nie ma zatem zastosowania.

- **Zasada proporcjonalności**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:

Formę działania opisano w wyżej wspomnianym rozporządzeniu podstawowym; wyklucza ona podejmowanie decyzji na poziomie krajowym.

Wskazówki dotyczące zminimalizowania obciążenia finansowego i administracyjnego Unii, rządów krajowych, władz regionalnych i lokalnych, podmiotów gospodarczych i obywateli oraz uczynienia go proporcjonalnym do celów wniosku, nie mają zastosowania.

- **Wybór instrumentów**

Proponowane instrumenty: rozporządzenie.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następujących względów:

W wyżej wspomnianym rozporządzeniu podstawowym nie przewiduje się innych możliwości.

4) WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Unii.

2010/0238 (NLE)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej („rozporządzenie podstawowe”)[1], w szczególności jego art. 15,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską („Komisja”) po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Środki tymczasowe

(1) Rozporządzeniem (UE) nr 473/2010[2] („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”) Komisja nałożyła tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich („państwa, których dotyczy postępowanie”).

(2) Postępowanie wszczęto na podstawie skargi złożonej w dniu 20 lipca 2009 r. przez Komitet ds. Politereftalanu Etylenu stowarzyszenia Plastics Europe („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących znaczną część, w tym przypadku powyżej 50 %, łącznej unijnej produkcji niektórych politereftalanów etylenu.

(3) Jak określono w motywie 15 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie w sprawie subsydiowania oraz szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2009 r. („okres objęty dochodzeniem” – „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do końca OD („okres badany”).

---

[1] Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.
[2] Dz.U. L 134 z 1.6.2010, s. 25.

(4) W wyniku równoległe prowadzonego postępowania antydumpingowego Komisja nałożyła, rozporządzeniem (UE) nr 472/2010[3], tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich.

1.2. Dalsze postępowanie

(5) Po ujawnieniu istotnych faktów i wniosków, na podstawie których podjęto decyzję o wprowadzeniu tymczasowych środków wyrównawczych („ujawnienie tymczasowych ustaleń"), kilka zainteresowanych stron przedłożyło oświadczenia w formie pisemnej, przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie, uzyskały taką możliwość.

(6) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Rozpatrzono ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony po ujawnieniu tymczasowych ustaleń, a w stosownych przypadkach zmieniono odpowiednio tymczasowe ustalenia.

(7) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i wnioskach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła wyrównawczego na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich oraz ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego („ujawnienie ostatecznych ustaleń"). Oprócz tego zainteresowanym stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych ustaleń.

(8) Rozpatrzono ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony, a w stosownych przypadkach odpowiednio zmieniono ustalenia.

1.3. Strony zainteresowane postępowaniem

(9) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że próba producentów UE nie była reprezentatywna ani spójna, przez co analiza szkody była niepełna. Podnoszono w szczególności, że kontrola wyrywkowa była niepotrzebna, gdyż liczba producentów nie była duża. Ponadto stwierdzono, że przy „sztucznym" podziale grup przedsiębiorstw na oddzielne podmioty prawne próba nie obejmie niektórych liderów na rynku (Artenius, M&G Polimeri), oraz że metoda doboru próby jest niekonsekwentna, gdyż próba objęła także dwie grupy przedsiębiorstw. Zarzucano także, że próba nie jest reprezentatywna, nie obejmuje bowiem żadnego producenta prowadzącego sprzedaż do powiązanego przetwórcy PET w dostatecznych ilościach. W konsekwencji, według tych zainteresowanych stron, instytucje nie mogły ocenić rzeczywistych możliwości przemysłu unijnego w zakresie podaży oraz nie wzięły pod uwagę występującego w tym przemyśle konfliktu interesów. Ponadto, jako że jedno z przedsiębiorstw nie przekazało wszystkich niezbędnych informacji i zostało wykluczone z próby, jej reprezentatywność spadła według stron do 28 % produkcji UE. Te same strony twierdziły, że wybrana próba nie była poprawna statystycznie.

(10) Odnosząc się do argumentu, iż kontrola wyrywkowa była zbędna ze względu na niewielką liczbę producentów, należy powtórzyć, że w ramach kontroli zgłosiło się 14

[3] Dz.U. L 134 z 1.6.2010, s. 4.

producentów unijnych należących do ośmiu grup przedsiębiorstw. Biorąc pod uwagę obiektywnie wysoką liczbę producentów współpracujących z UE, tj. 14, kontrola wyrywkowa została zastosowana zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego na podstawie największej reprezentatywnej wielkości sprzedaży, którą można należycie zbadać w dostępnym czasie. Wybrana próba obejmowała pięć indywidualnych przedsiębiorstw (z sześcioma zakładami produkcyjnymi).

(11) W odniesieniu do pierwszego twierdzenia dotyczącego reprezentatywności próby, należy zauważyć, że instytucje mogą włączać do niej przedsiębiorstwa będące częścią grupy przedsiębiorstw, o ile są one reprezentatywne i mają osobną księgowość finansową. W innym przypadku zbadanie wszystkich czternastu producentów UE należących do ośmiu grup przedsiębiorstw uniemożliwiłoby ukończenie dochodzenia w terminie. Natomiast włączenie do próby dwóch grup przedsiębiorstw nie jest niespójne z metodą doboru próby zastosowaną w tej sprawie, opartą na największej reprezentatywnej sprzedaży do klientów w UE.

(12) Jeśli chodzi o grupę Indorama, w OD miała ona dwa różne zakłady produkcyjne – jeden w Niderlandach, drugi w Zjednoczonym Królestwie. Włączenie tej grupy do próby jest zgodne z zastosowaną metodą doboru próby, gdyż z prawnego i finansowego punktu widzenia zakłady te tworzyły jeden podmiot. Jeśli chodzi o przedsiębiorstwo Equipolymers, mające w OD dwa osobne podmioty produkujące PET (jeden we Włoszech, drugi w Niemczech), przedstawiło ono skonsolidowane dane dla obu zakładów. Jako że można było zweryfikować te skonsolidowane dane w czasie jednej wizyty w centrali przedsiębiorstwa, postanowiono, że dla celów tego postępowania należące do Equipolymers przedsiębiorstwa produkujące PET będą traktowane jako jeden podmiot. Odnosząc się do stwierdzenia, iż Artenius i M&G Polimeri powinni być objęci próbą jako liderzy rynku, należy zauważyć, że żaden z ich indywidualnych podmiotów nie należał do przedsiębiorstw o najwyższej wielkości sprzedaży do klientów w UE.

(13) Jeśli chodzi o zarzut, że próba nie jest reprezentatywna, gdyż nie obejmowała jednego producenta produkującego głównie na potrzeby własne, należy stwierdzić, że możliwości w zakresie podaży mogą być zbadane w ramach analizy interesu Unii, jeżeli zostanie zgłoszony taki wniosek, a dla tych celów można odjąć konsumpcję własną od wielkości produkcji. Nie ma zatem potrzeby włączania takiego producenta do próby w celu zbadania pewnych czynników szkody. Po drugie, jakikolwiek podwójny interes wynikający z tego, że dane przedsiębiorstwo jest jednocześnie unijnym producentem i przetwórcą, również może być oceniany w ramach analizy interesu Unii. Pełnienie przez przedsiębiorstwo jednocześnie roli unijnego producenta i przetwórcy nie ma związku z wynikami przemysłu Unii, jeżeli za punkt odniesienia przyjmie się sprzedaż do niepowiązanych klientów w UE. Argument ten został zatem odrzucony.

(14) Odnosząc się do stwierdzenia dotyczącego ogólnej reprezentatywności próby, należy powtórzyć, że zmniejszenie próby do czterech przedsiębiorstw obniżyło jej reprezentatywność z 65 % do 47 % sprzedaży wszystkich współpracujących producentów. Na te same cztery przedsiębiorstwa przypadało 52 % unijnej produkcji. Należy uznać ich za reprezentatywną próbę producentów UE pod względem sprzedaży do niezależnych klientów w UE.

(15) Jeśli chodzi o zarzut, że wybrana próba nie była statystycznie poprawna, należy zauważyć, że art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wyraźnie dopuszcza oparcie próby na największej reprezentatywnej wielkości sprzedaży, jaką można należycie zbadać w dostępnym czasie, jako alternatywę dla „statystycznie poprawnej" próby.

(16) Wobec braku innych uwag dotyczących kontroli wyrywkowej, ustalenia zawarte w motywach 5 – 14 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

(17) Przypomina się, że produkt objęty postępowaniem został zdefiniowany w motywie 16 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych jako politereftalan etylenu o liczbie lepkościowej 78 ml/g lub wyższej, zgodnie z normą ISO 1628-5, pochodzący z państw, których dotyczy postępowanie i obecnie objęty kodem CN 3907 60 20.

(18) Ponadto w motywie 18 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wskazano, że według ustaleń dochodzenia PET produkowany i sprzedawany w Unii przez przemysł unijny oraz PET produkowany i sprzedawany na rynkach krajowych państw, których dotyczy postępowanie, i wywożony do Unii, są produktami podobnymi.

(19) Produkt objęty dochodzeniem został uznany za jednorodny, nie był więc dalej dzielony na różne rodzaje produktów dla celów obliczenia marginesów szkody.

(20) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że należy podzielić PET na różne rodzaje produktów według ich liczb lepkościowych, gdyż liczba ta jest niezbędna do określenia różnych możliwych zastosowań produkowanego rodzaju PET. Uznano, że należy przyjąć ten argument, i odpowiednio dostosowano metodę obliczania marginesów szkody.

3. SUBSYDIA

3.1. IRAN

3.1.1. Wprowadzenie

(21) Rząd Iranu i współpracujący producent eksportujący przedstawili uwagi dotyczące następujących programów, objętych środkami wyrównawczymi w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych:

(I) Środki związane ze specjalnymi strefami ekonomicznymi („SSE") – petrochemiczna SSE

(II) Finansowanie ze strony Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego na rzecz producenta eksportującego PET

3.1.2. Poszczególne programy

(I) ***Środki związane ze specjalnymi strefami ekonomicznymi („SSE") – petrochemiczna SSE***

(22) Rząd Iranu zakwestionował możliwość objęcia środkami wyrównawczymi bezcłowego przywozu surowców i dóbr kapitałowych w strefach wolnego handlu. Strefy wolnego handlu i specjalne strefy ekonomiczne są z definicji strefami

bezcłowego przywozu i wywozu, zgodnie z zasadami WTO. Ponadto rząd Iranu oraz współpracujący producent eksportujący stwierdzili, że przywóz bezcłowych dóbr kapitałowych nie jest zgodnie z prawem uzależniony od wyników wywozu, zwolnienie to przysługuje bowiem także przedsiębiorstwom mającym siedzibę na pozostałej części terytorium Iranu.

(23) Odnosząc się do zgodności SSE z przepisami WTO, należy zauważyć, że przedstawiony ogólny argument nie może podważyć ustalonych faktów: przedmiotowe subsydia stanowią podstawę środków wyrównawczych, nie dostarczono bowiem żadnej rozbudowanej analizy obalającej wnioski zawarte w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Jeśli chodzi o bezcłowy przywóz dóbr kapitałowych do Iranu, z informacji przedstawionych w ramach uwag dotyczących tymczasowych ustaleń wynika, że możliwość ta istnieje tylko dla przedsiębiorstw modernizujących swoją infrastrukturę, nie jest to więc przepis mający automatyczne zastosowanie do wszystkich stron. Dlatego też powyższe argumenty musiały zostać odrzucone.

(24) Współpracujący producent eksportujący twierdził, że Komisja postąpiła niezgodnie z zasadą niedyskryminacji, gdyż podobne przepisy i programy są stosowane również w innych państwach. Ponadto zdaniem tego przedsiębiorstwa Komisja nie poinformowała go prawidłowo o zakresie swojej wizyty weryfikacyjnej ani o wymogach co do informacji, które należy dostarczyć przed taką weryfikacją.

(25) Jeśli chodzi o ogólny zarzut naruszenia zasady niedyskryminacji, przypomina się, że Komisja wszczęła niniejsze dochodzenie antysubsydyjne przeciwko trzem państwom wymienionym w skardze zgodnie z przepisami art. 10 rozporządzenia podstawowego. Zalecenie Komisji mogło być zatem oparte tylko na ustaleniach niniejszego dochodzenia. W sprawie zarzucanego braku uprzedniej informacji o kwestiach, które miały być objęte dochodzeniem, należy zauważyć, że Komisja z dużym wyprzedzeniem poinformowała współpracującego producenta eksportującego o celu wizyty weryfikacyjnej, którym miało być uzyskanie informacji o związkach między producentem eksportującym a jego udziałowcem. Argumenty te należy zatem odrzucić.

(26) Współpracujący producent eksportujący zwrócił uwagę instytucji na dwa błędy pisarskie w wyliczeniu zwolnienia z cła przywozu jednego z surowców używanych w procesie produkcji oraz w wyliczeniu łącznej wartości przywozu zwolnionych z cła dóbr kapitałowych. Niniejszym poprawia się te błędy. Zmienione stopy subsydiowania wynoszą 0,14 % dla bezcłowego przywozu składników procesu produkcji i 0,72 % dla bezcłowego przywozu dóbr kapitałowych. Zmieniona łączna stopa subsydiowania w tym programie wynosi 0,86 %.

(27) W świetle powyższych uwag oraz wobec braku innych uwag na ten temat ustalenia dotyczące tego programu podane w motywach 20 – 44 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone w brzmieniu zmienionym motywem 26 niniejszego rozporządzenia.

(II) ***Finansowanie ze strony Krajowego Przedsiębiorstwa Petrochemicznego na rzecz producenta eksportującego PET***

(28) Współpracujący producent eksportujący (Shahid Tondguyan Petrochemical Co. – STPC) twierdził, że jego główny udziałowiec, National Petrochemical Company

(NPC), nie jest organem publicznym, a rząd Iranu nie powierzał NPC ani nie kierował do niego żadnych płatności dla STPC. Ponadto zgłoszono, że środki finansowe przekazywane STPC przez NPC należy uznać za podlegające zwrotowi, a więc nie stanowią one subsydium.

(29) Odnosząc się do tych argumentów, należy przypomnieć, że przy ocenie, czy dana jednostka powinna być uznawana za organ publiczny dla celów dochodzeń antysubsydyjnych, bierze się pod uwagę następujące czynniki: 1) własność rządowa; 2) obecność przedstawicieli rządu w zarządzie jednostki; 3) kontrola rządu nad działalnością jednostki i wykonywanie przez jednostkę polityki rządowej lub działanie w interesie rządu oraz 4) utworzenie jednostki w drodze ustawy. Jak wskazano w motywie 52 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, przeanalizowano wszystkie te wymogi. NPC, jako organ publiczny, nie potrzebuje powierzenia ani upoważnienia, koncepcje te mają bowiem zastosowanie do jednostek sektora prywatnego. W rzeczywistości w dochodzeniu ustalono, że rolą NPC jest rozwijanie i prowadzenie krajowego sektora petrochemicznego i że przedsiębiorstwo to otrzymało od rządu Iranu dodatkowe zadanie, w ramach którego ma ono zarządzać, jako państwowy organ administracyjny, petrochemiczną specjalną strefą ekonomiczną. Należy zatem odrzucić wszelkie argumenty podważające status NPC jako organu publicznego.

(30) Odnosząc się do zwrotnego charakteru finansowania dla STPC, należy zwrócić uwagę, że w dochodzeniu ustalono, iż zwrot tych środków ma charakter jedynie hipotetyczny, gdyż na żadnym etapie postępowania nie dostarczono dowodów na faktyczne dokonanie takiego zwrotu. Jak wyjaśniono w motywie 51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, fakt, że bezzwrotne środki finansowe były gromadzone co najmniej od 2004 r., potwierdza, iż jest to subsydium powtarzalne, którego celem jest utrzymanie działalności jedynego współpracującego irańskiego producenta eksportującego. Biorąc powyższe pod uwagę, należy odrzucić odnośny argument.

(31) Współpracujący producent eksportujący twierdził także, że kwota subsydium była zawyżona. Podniesiono argument, że w Iranie do zwykłych praktyk biznesowych należy nienaliczanie odsetek między spółką dominującą (w tym przypadku NPC) a spółką zależną (w tym przypadku STPC). Twierdzono także, że w wyliczeniach stopy subsydiowania posłużono się błędnymi kwotami łącznego finansowania przekazanego przez NPC oraz łącznego obrotu STPC gdyż kwota obrotu była zaniżona, i należało oprzeć się na innej kwocie, a równocześnie kwota łącznego finansowania była zawyżona, gdyż niektóre sumy nie powinny były zostać przypisane do środków przekazanych z NPC do STPC.

(32) Powyższe argumenty musiały zostać odrzucone. Odnosząc się do argumentu dotyczącego obliczenia stopy odsetek, należy zauważyć, że zebrane dowody nie potwierdzają, by, jak twierdzi przedsiębiorstwo, nienaliczanie odsetek w transakcjach związanych z finansowaniem spółki zależnej przez spółkę dominującą a było w Iranie zwykłą praktyką biznesową. Praktyka taka jest ponadto w oczywisty sposób niezgodna ze zwykłym postępowaniem inwestorów prywatnych.

(33) W odniesieniu do ostatniego argumentu należy zauważyć, że kwota subsydium została obliczona na podstawie kwot finansowania i obrotu przekazanych przez współpracującego producenta eksportującego, zweryfikowanych podczas wizyty weryfikacyjnej.

(34) W kwestii domniemanej nowej kwoty łącznego obrotu przypomina się, że nie ma żadnych możliwych do zweryfikowania dowodów dotyczących kwoty przekazanej w ramach zgłaszania uwag do rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, i kwota ta jest niezgodna z tym, co przedsiębiorstwo zgłosiło przed wizytą weryfikacyjną i podczas niej.

(35) Odnośnie do kwoty łącznego finansowania współpracujący producent eksportujący twierdził, że niektórych kwot nie należy zaliczać do środków przekazywanych STPC przez NPC. Nie potwierdzały tego jednak przekazane informacje, nie przedstawiono bowiem dowodów na to, że przedmiotowe kwoty były niezwiązane z finansowaniem STPC przez NPC. W rzeczywistości część z przekazanych wyjaśnień potwierdziła, iż NPC działała jako organ publiczny, przejmując zobowiązania do bezodsetkowego finansowania współpracującego producenta eksportującego, które powinny być wykonane przez inny organ publiczny. Nie można zatem przyznać żadnego odliczenia od łącznej kwoty finansowania, nie przedstawiono bowiem żadnych możliwych do zweryfikowania dowodów.

(36) Rząd Iranu twierdził, że zgodnie z art. 14 Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych „dostarczanie przez rząd wkładów kapitałowych…[i] pożyczka nie będą uważane za przyznanie korzyści", a więc finansowanie SPTC przez NPC nie powinno być uznane za subsydium. Argument ten należy odrzucić, gdyż ten sam wyżej wymieniony art. 14 stanowi, że „dostarczanie przez rząd wkładów kapitałowych nie będzie uważane za przyznanie korzyści chyba że taka decyzja inwestycyjna może być traktowana jako niezgodna z normalną praktyką inwestycyjną prywatnych inwestorów na terytorium danego Członka". Praktyka ta jest w istocie niezgodna ze zwykłą praktyką inwestycyjną prywatnych inwestorów, gdyż trudno wyobrazić sobie, by jakikolwiek podmiot rynkowy w jakimkolwiek państwie będącym członkiem WTO kontynuował dostarczanie takiego bezzwrotnego finansowania. W każdym razie należy zauważyć, że Iran nie jest członkiem WTO.

(37) Mając na uwadze powyższe informacje i wobec braku innych uwag na ten temat, ustalenia dotyczące tego programu wskazane w motywach 45 – 57 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

3.1.3. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych

(38) Uwzględniając powyższe motywy 21 – 36, ostateczna kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, wyrażona *ad valorem*, w odniesieniu do jedynego współpracującego irańskiego producenta eksportującego wynosi 51,88 %.

3.2. Pakistan

3.2.1. Wprowadzenie

(39) Rząd Pakistanu i współpracujący producent eksportujący przedstawili uwagi dotyczące następujących systemów, objętych środkami wyrównawczymi w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych:

(I) Program celnej strefy produkcyjnej

(II) Przywóz instalacji, maszyn i wyposażenia do celnej strefy produkcyjnej

(III) Ochrona taryfowa związana z nabywaniem PTA na rynku krajowym

(IV) Ostateczny system podatkowy

(V) Program długoterminowego finansowania wywozu o stałej stopie procentowej

(VI) Program finansowania wywozu przez Narodowy Bank Pakistanu

(VII) Finansowanie na mocy okólnika F.E. nr 25 Narodowego Banku Pakistanu

(40) W swoich wstępnych uwagach rząd Pakistanu stwierdził, że Komisja nie zrozumiała jego poprzednich oświadczeń dotyczących programów subsydiowania bądź pominęła te oświadczenia. Z kolei współpracujący producent eksportujący w swoich wstępnych uwagach zgłosił, że we wcześniejszych oświadczeniach rządu Pakistanu zawarta była uzasadniona analiza prawna wykazująca, że wspomnianych programów nie należy uznawać za „zakazane" subsydia. Strona ta twierdziła także, że w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych Komisja oparła swoje ustalenia nie tylko na niewłaściwej ocenie elementów faktycznych, ale także na nieprawidłowej analizie prawnej. Jako prawidłową analizę prawną wskazano tę przedstawioną przez rząd Pakistanu.

(41) Odnosząc się do oświadczeń przedłożonych przed przyjęciem rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, należy zauważyć, że Komisja w pełni wzięła je pod uwagę w toku dochodzenia, stanowiły one bowiem, łącznie z odpowiednimi odpowiedziami na pytania kwestionariusza przekazanymi przez strony oraz później przekazanymi danymi, informacje, na podstawie których dokonano tymczasowego stwierdzenia subsydiowania.

(42) Ponadto należy stwierdzić, że Komisja prawidłowo sporządziła wykaz przepisów prawnych dotyczących poszczególnych programów oraz ich praktycznych wdrożeń. Nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że wymienione zostały niewłaściwe przepisy prawne. Jeśli chodzi o analizę prawną Komisji, została ona oparta na odpowiednich przepisach rozporządzenia podstawowego i podparta funkcjonującą od dawna analizą prawną, z której UE korzystała w poprzednich dochodzeniach antysubsydyjnych, analizując na przykład systemy zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji, systemy kredytów eksportowych i podatków dochodowych[4]. Fakt, iż strona nie zgadza się z przedstawioną analizą prawną, nie oznacza, że jest ona nieprawidłowa, zwłaszcza gdy nie są przedstawione żadne dowody na poparcie takiego stanowiska. Jest to tym bardziej oczywiste, że rząd Pakistanu w swoich uwagach do rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wyraził swoją wolę zmiany szeregu programów w największym możliwym zakresie. Biorąc powyższe pod uwagę, należy odrzucić argumenty przedstawione w motywie 0.

3.2.2. Poszczególne programy

(I) ***Program celnej strefy produkcyjnej***

(43) Rząd Pakistanu i współpracujący producent eksportujący podtrzymali swoje stanowisko, iż program celnej strefy produkcyjnej jest właściwie prowadzony dzięki

[4] Zob. np. rozporządzenie Rady (WE) nr 713/2005, Dz.U. L 121 z 13.5.2005, s. 1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1176/2008, Dz.U. L 319 z 29.11.2008, s. 1.

skutecznemu systemowi wdrażania i monitorowania, rejestrującym konsumpcję/odliczenia i kontrolującym bezcłowe surowce i faktyczną konsumpcję przedsiębiorstwa w odniesieniu do jego zarejestrowanej łącznej produkcji. Stwierdzono także, że wskaźnik nakładów i wyników oparty jest na faktycznej konsumpcji danego przedsiębiorstwa korzystającego z programu i że rejestr nakładów podlega weryfikacji. Według tych stron wskaźnik nakładów i wyników był ustalany w ramach weryfikowanego systemu punktów odniesienia, regularnie aktualizowanego na podstawie faktycznej konsumpcji przedsiębiorstwa. Przy jakiejkolwiek zmianie wskaźnika nadmierne zwolnienie za poprzedni okres było dodawane w celu zaktualizowania zarejestrowanych zapasów, co pozwalało uzyskać aktualne zapasy, na których podstawie przedsiębiorstwo korzystające z programu musi wykazać wywóz wyrobów gotowych. Ponadto współpracujący producent eksportujący przedstawił dwa pisma, w których ujawniał organom celnym materiały zaoszczędzone w ramach celnej strefy produkcyjnej, wykazując, że przedsiębiorstwo miało prawo do wykorzystania powstałej nadwyżki składników procesu produkcji na potrzeby produkcji towarów na wywóz w przyszłości.

(44) W ramach tego programu, jak stwierdzono w motywie 70 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, rejestr otrzymanych, wyprodukowanych i wywiezionych towarów nie był prowadzony na podstawie faktycznej konsumpcji. Rejestrowano jedynie teoretyczną konsumpcję na podstawie świadectwa analizy zawierającego wskaźniki nakładów i wyników dla wszystkich surowców niezbędnych do wytworzenia 1 000 kg wyrobów gotowych. Wyżej wymienione normy nakładów i wyników są określane przez władze i poddawane okresowym przeglądom na podstawie informacji pochodzących od współpracującego producenta eksportującego, ale nie istnieją jasne zasady ani dowody, jeśli chodzi o sposób przeprowadzania tych przeglądów. Ponadto, po zmianach w świadectwie analizy, wskazujących na występowanie nadmiernego zwolnienia, organy nie podejmowały żadnych działań następczych w celu weryfikacji całości poprzedniej faktycznej konsumpcji oraz dochodzenia płatności dokonanych w poprzednich latach Innymi słowy, nie kontrolowano w żaden sposób nadmiernych zwolnień dotyczących niepobranych należności celnych. Współpracujący producent eksportujący twierdził, że nadwyżka surowców występująca w poprzednim okresie była doliczana w celu zaktualizowania zarejestrowanych zapasów, co pozwalało uzyskać aktualne zapasy Warto wspomnieć, że praktyka ta opiera się na tym, że producent eksportujący z własnej inicjatywy wykazuje właściwym organom nadmierne zwolnienie skumulowane w poprzednim okresie. Co interesujące, praktyka ta nie była w żaden sposób przewidziana w przepisach prawa regulujących ten program. Powyższe fakty potwierdzają, że nie istnieje skuteczny system wdrażania i monitorowania tego programu. W tych okolicznościach należy odrzucić wszystkie argumenty dotyczące tej kwestii.

(45) Obie strony twierdziły także, że w OD do normalnego przywozu miała zastosowanie zerowa stawka cła, rząd nie tracił więc żadnych dochodów w związku z przywozem PTA w ramach programu celnej strefy produkcyjnej.

(46) Argument ten został odrzucony. Z informacji przedstawionych przez strony wynika, że zwykła stawka cła od przywozu PTA wynosi 7,5 %. W drodze odstępstwa i pod pewnymi warunkami strony mogą skorzystać z zerowej stawki cła. Z faktu, że rząd Pakistanu ustanowił program celnej strefy produkcyjnej lub ochrony taryfowej związanej z nabywaniem PTA, w żaden sposób nie wynika, by cały przywóz PTA objęty był zerową stawką cła. W rzeczywistości sam fakt istnienia wspomnianych

systemów jest potwierdzeniem tego, że rząd traci pewne przychody z tego tytułu, co jest przyczyną wdrożenia specjalnych systemów odstępstw, obwarowanych szczególnymi zasadami i dostępnych dla kwalifikujących się podmiotów.

(47) Współpracujący producent eksportujący twierdził także, że nie został naruszony art. 349 rozdziału XV pakistańskiego kodeksu celnego z 2001 r. Odnośnie do tej kwestii poinformowano Komisję, że program celnej strefy produkcyjnej obejmuje wszystkie fabryki przedsiębiorstwa, a teren składu spełniał kryteria ustanowione w przepisach, zgodnie z którymi wymagany był niezależny obszar z oddzielnym wejściem lub wyjściem z obszaru ogólnie dostępnego, nie mający żadnego innego wejścia ani wyjścia z obszaru produkcyjnego, i posiadający oddzielne, wyraźnie wyznaczone składy wyrobów gotowych, odrzutów lub odpadów.

(48) Odnośnie do powyższych uwag należy powtórzyć, że podczas wizyty weryfikacyjnej okazało się, że tylko surowce przywożone bezcłowo były oddzielane od lokalnie nabywanych składników procesu produkcji. Teren składu, tj. skład celny i celna strefa produkcyjna, nie był wydzielony na niezależnym obszarze z oddzielnym wejściem lub wyjściem z obszaru ogólnie dostępnego oraz nie był terenem pozbawionym innych wejść lub wyjść zgodnie z wyżej wymienionym art. 349. Ponadto twierdzenie strony, że cała jej fabryka jest objęta programem celnej strefy produkcyjnej, nie jest oparta na żadnych możliwych do zweryfikowania dowodach (np. pozwoleniu określającym wyraźnie powierzchnię celnej strefy produkcyjnej), poza analizą brzmienia art. 349. Dlatego też argumenty te musiały zostać odrzucone.

(49) Rząd Pakistanu wprowadził niedawno zmiany administracyjne w tym programie. Uszczegółowiono prawną definicję celnej strefy produkcyjnej i podjęto działania mające poprawić kontrolę właściwych władz nad programem.

(50) W kwestii kontroli sprawowanej przez władze nad programem celnej strefy produkcyjnej wprowadzone zmiany nie usuwają najpoważniejszych wad systemu stwierdzonych w niniejszym dochodzeniu, tj.: (i) braku sprawozdawczości na temat faktycznej konsumpcji przywożonych surowców i (ii) braku systemu weryfikacji skupiającego się na faktycznych wynikach, a nie na normach ustanowionych historycznie. Ponadto, jako że wdrożenie jakiejkolwiek zmiany tego programu musi być odpowiednio zweryfikowane (stwierdzone problemy dotyczą także zarządzania programem), potrzebny będzie pewien okres czasu, zanim zapadną wiążące ustalenia co do oceny tych zmian, sposobu ich wdrożenia przez władze i zapewnienia przez nie właściwego zarządzania systemem weryfikacji.

(51) Rząd Pakistanu wyraził także swoją chęć złożenia Komisji zobowiązania co do konkretnego wdrożenia przepisów dotyczących programu celnej strefy produkcyjnej. W ramach tego zobowiązania zaproponowano dostarczenie dowodów, że współpracujący producent eksportujący przestrzega nowych przepisów (m.in. zmian dotyczących pomieszczeń, zmian wskaźników nakładów i wyników oraz zwolnień z ceł), przekazywanie okresowych sprawozdań i zezwolenie na wizyty weryfikacyjne Komisji.

(52) Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że składając tę propozycję zobowiązania, rząd Pakistanu pośrednio potwierdził wszystkie wady programu wskazane w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto, jak wskazano wyżej w motywie 50, nie można przyjąć zobowiązania dotyczącego zarządzania

programem na podstawie dowodów, które zmaterializują się dopiero w przyszłości. Wreszcie, takie zobowiązanie jest trudne do zrealizowania w praktyce, gdyż jego niezbędne monitorowanie wymagałoby regularnego powtarzania istotnych części dochodzenia. W tym względzie należy podkreślić, że rząd Pakistanu i współpracujący producent eksportujący mogą złożyć wniosek o wszczęcie okresowego przeglądu środków, o ile będą spełnione wymogi odpowiednich przepisów art. 19 rozporządzenia podstawowego.

(53) Mając na uwadze powyższe informacje oraz wobec braku innych uwag na ten temat, ustalenia dotyczące tego programu podane w motywach 60 – 80 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone w brzmieniu zmienionym powyższymi motywami 43 – 52.

(II) ***Przywóz instalacji, maszyn i wyposażenia do celnej strefy produkcyjnej***

(54) Odnośnie do tego programu obie strony stwierdziły, że do wyliczenia marginesu subsydiowania należy zastosować stopę procentową dostępną dla danego eksportera w OD. Strony twierdziły także, że skoro instalacje, maszyny i wyposażenie były używane do produkcji PET przeznaczonego na wywóz, jak i do sprzedaży krajowej, to margines subsydiowania powinien być określany na podstawie łącznego obrotu producenta eksportującego.

(55) W odpowiedzi na te argumenty należy zauważyć, że w wyliczeniach posłużono się stopą procentową stosowaną w OD w Pakistanie, przyjętą na podstawie strony internetowej Narodowego Banku Pakistanu. Stopa ta jest zwykłą stopą kredytową dominującą na rynku. W kwestii mianownika przyjętego w wyliczeniach subsydium należy przypomnieć, że warunkiem wstępnym korzystania z programu jest zainstalowanie przywiezionych maszyn w celnej strefie produkcyjnej, która jest systemem bezcłowego przywozu surowców używanych wyłącznie do wywozu towarów wyprodukowanych w ramach celnej strefy produkcyjnej. Należy zatem odnieść kwotę subsydium (licznik) do łącznego obrotu uzyskanego z wywozu w OD, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu. Dlatego też wszystkie powyższe argumenty musiały zostać odrzucone.

(56) Mając na uwadze powyższe informacje i wobec braku innych uwag na ten temat, ustalenia dotyczące tego programu wskazane w motywach 81 – 92 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

(III) ***Ochrona taryfowa związana z nabywaniem PTA na rynku krajowym***

(57) Rząd Pakistanu twierdził, że cena lokalnie produkowanego PTA nie jest obniżana o 7,5 % w stosunku do ceny międzynarodowej oraz że zwrot przysługuje nie tylko w przypadku produkowanego w kraju, ale i przywożonego PTA. Zdaniem współpracującego producenta eksportującego program pozwala na zwrot ceł zarówno w przypadku lokalnie nabywanego, jak i przywożonego PTA, zatem program nie promuje nabywania PTA produkowanego w kraju. Stwierdzono także, że przepisy nie ograniczają dostępu do tego systemu.

(58) Powyższe argumenty musiały zostać odrzucone. W tej kwestii należy zauważyć, że program przewiduje wsparcie finansowe w formie bezpośredniego transferu środków, stanowiącego oczywistą korzyść dla otrzymującego go przedsiębiorstwa. Z analizy informacji przedstawionych przez rząd Pakistanu jasno wynika, że kwalifikujące się

przedsiębiorstwo może: (i) kupować PTA na rynku krajowym i otrzymywać wsparcie wyrównawcze w wysokości 7,5 % ceny zakupu PTA wytwarzanego lokalnie lub (ii) przywozić PTA i otrzymywać zwrot mającego zastosowanie cła (7,5 %) opłaconego od przywozu PTA. Ta druga opcja nie jest jednak dozwolona w przypadku kwalifikujących się przedsiębiorstw korzystających z systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji (np. z programu celnej strefy produkcyjnej) w odniesieniu do przywozu PTA. Z powyższego jasno wynika, że współpracujący producent eksportujący był w świetle prawa zmuszony do korzystania z tego programu wyłącznie w przypadku zakupu PTA na rynku lokalnym, gdyż odnośnie do przywożonego PTA korzystał równolegle z programu celnej strefy produkcyjnej. Ponadto jest oczywiste, że nawet w sytuacji, gdy jedno kwalifikujące się przedsiębiorstwo korzysta z obu dostępnych opcji programu (tj. rezygnuje z możliwości korzystania z programu celnej strefy produkcyjnej jako systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki produkcji), jest jasne, że spodziewane zwroty będą inne, gdyż w jednym przypadku są one wyliczane na podstawie pełnej ceny krajowej z faktury, podczas gdy w drugiej sytuacji podstawą wyliczenia jest zadeklarowana wartość celna, która niekoniecznie równa jest pełnej cenie z faktury. Nie przedstawiono żadnych możliwych do zweryfikowania dowodów, które mogłyby podważyć powyższe wnioski. Wreszcie, w kwestii argumentu, jakoby nie było ograniczeń w dostępie do programu, dochodzenie wykazało, że stosowne przepisy wyraźnie wymieniały nazwy kwalifikujących się stron. W każdym razie PTA produkowany w kraju nie podlega żadnemu cłu, a zatem zwrot w wysokości 7,5 % jest bezpośrednim transferem środków lub czystą dotacją. Jedynym sposobem, w jaki producent PET może otrzymać to subsydium, tj. dotację, jest zakup PTA produkowanego w kraju. Z drugiej strony jakikolwiek „zwrot” cła od przywożonego PTA jest zwolnieniem od zwykle należnej płatności, a nie bezpośrednim transferem środków, te dwie sytuacje nie są zatem równoważne.

(59) W konsekwencji program przewiduje oczywistą korzyść dla przedsiębiorcy kupującego na rynku krajowym, tj. dla producenta PET, w formie bezpośredniego transferu środków, mającego szczególny charakter, w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. b) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę, że subsydium to jest uwarunkowane wykorzystaniem krajowych, a nie przywożonych towarów, gdyż tylko krajowe towary kwalifikują się do bezpośredniej dotacji. Co więcej, subsydium to można również uznać za szczególne w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę, że same przepisy prawa ograniczają wyraźnie dostęp do tego programu do niektórych przedsiębiorstw należących do sektora włókien poliestrowych.

(60) Odnośnie do tego programu rząd Pakistanu przedstawił w ramach swoich uwag do rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych rozporządzenie rządowe z dnia 28 czerwca 2010 r., zgodnie z którym SRO No. 1045(I)/2008 traci moc z dniem 1 lipca 2010 r. Rząd Pakistanu poinformował, że dzięki powyższej zmianie użytkownicy PTA nie otrzymują już ani nie otrzymają żadnego zwrotu dotyczącego PTA, nabywanego na rynku krajowym bądź przywożonego.

(61) Ponadto z przekazanych przez współpracującego producenta eksportującego wycinków prasowych na ten temat wynika sugestia, iż rząd Pakistanu zdecydował się uchylić rozporządzenie dotyczące tego programu, aby dostosować pakistańskie przepisy do międzynarodowych norm w tej dziedzinie. Współpracujący producent eksportujący potwierdził informacje przekazane przez rząd Pakistanu, przedstawiając

dane, z których wynika, że od dnia 1 lipca 2010 r. w przypadku zakupu PTA produkowanego w kraju nie można już otrzymać dotacji. W tej kwestii należy przypomnieć, że zgodnie z art. 15 rozporządzenia podstawowego nie można wprowadzać żadnych środków w przypadku wycofania subsydium lub wykazania, że w jego ramach zainteresowani eksporterzy nie uzyskują już żadnych korzyści. Z powyższych informacji jasno wynika, że Pakistan co do istoty zaakceptował fakt, że kwestie wskazane w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych w odniesieniu do tego programu wymagały działań naprawczych z jego strony, że Pakistan zakończył ten program oraz że współpracujący producent eksportujący nie otrzymuje już żadnych korzyści związanych z tym programem. W tych okolicznościach uznaje się, że spełnione są warunki określone w art. 15 rozporządzenia podstawowego, a zatem nie należy obejmować tego programu środkami wyrównawczymi.

(62) Mając na uwadze powyższe informacje oraz wobec braku innych uwag na ten temat, ustalenia dotyczące tego programu podane w motywach 93 – 105 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone w brzmieniu zmienionym powyższymi motywami 58 – 60.

(IV) ***Ostateczny system podatkowy***

(63) Obie strony twierdziły, że program ten stanowi odrębny system podatkowy, który nie powinien być obejmowany środkami wyrównawczymi, gdyż Pakistan ma suwerenne kompetencje w dziedzinie podatków i może stosować dowolny system podatkowy. Argumentowano także, że ostateczny system podatkowy nie przewiduje żadnych dopłat finansowych dla przedsiębiorstw i że jest to powszechna zasada opodatkowania w Pakistanie (podatek naliczany u źródła w wysokości 1 %, pobierany w momencie realizacji wymiany zagranicznej), działająca na innej zasadzie i na innej podstawie niż zwykły system podatkowy, przewidujący 35 % stawkę opodatkowania dochodów krajowych. Według tych stron nie można stwierdzić, który z tych systemów jest korzystniejszy, ostateczny system podatkowy nie powoduje więc utraty przychodów państwa ani nie prowadzi do niepobrania przychodów państwa należnych na innej podstawie.

(64) Odnosząc się do tych kwestii, należy zauważyć, że nie kwestionuje się suwerenności Pakistanu, lecz domniemane subsydia przyznawane niektórym producentom eksportującym. Ponadto należy przypomnieć, że zyski z wywozu są opodatkowane w inny sposób niż te osiągnięte w związku ze sprzedażą krajową. W zakresie, w jakim przedmiotowy system podatkowy prowadzi do zysków opodatkowanych według stawki niższej niż w przypadku sprzedaży krajowej, program ten uznaje się za subsydium w rozumieniu art. 3 pkt 1) lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2) rozporządzenia podstawowego w postaci utraconych dochodów władz publicznych, co przysparza korzyści przedsiębiorstwu będącemu odbiorcą. Jest to również szczególne subsydium w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. a), jest bowiem uwarunkowane wynikami wywozu.

(65) Ponadto współpracujący producent eksportujący przedstawił wyliczenia w formacie Excel za lata 2008 i 2009 oraz wezwanie do zapłacenia podatku i decyzję ustalającą podatek wydaną przez zastępcę komisarza ds. podatku dochodowego, wprowadzającą modyfikacje do kwot podanych przez przedsiębiorstwo w zeznaniu podatkowym za 2008 r. Rząd Pakistanu potwierdził argumenty współpracującego producenta eksportującego, wskazując, że z przedstawionych wyliczeń wynika, że współpracujący producent eksportujący zapłacił wyższą kwotę podatku w ramach ostatecznego

systemu podatkowego, niż gdyby miał do niego zastosowanie zwykły system podatkowy.

(66) Argumenty te należało odrzucić. Po pierwsze, przedstawione wyliczenia nie są częścią zeznania podatkowego przedsiębiorstwa ani żadnego innego urzędowego dokumentu organów podatkowych. Nie ma zatem żadnych możliwych do zweryfikowania dowodów przedstawiających dokładny obraz zobowiązań współpracującego producenta eksportującego w zakresie podatku dochodowego.

(67) Po drugie, analiza przedstawionych urzędowych dokumentów podatkowych (wezwania do zapłaty podatku i decyzji ustalającej podatek) w żaden sposób nie potwierdza tego, co strony twierdzą na temat wysokości podatku należnego w ramach różnych systemów podatkowych.

(68) Jeśli chodzi o przedstawioną dokumentację za 2008 r., strony nie wykazały, jak dokładnie wynikające z niej kwoty mają się do zeznania podatkowego przedsiębiorstwa za 2008 r. oraz do dwóch dokumentów wystawionych następnie przez właściwe organy podatkowe. Te ostatnie dokumenty potwierdzają, że przedsiębiorstwo zostało wezwane do zapłacenia podatku dochodowego od swojego dochodu krajowego. Z przedstawionych informacji nie wynika jednak jasno, że podatek ten (ani jakakolwiek inna kwota podatku) został zapłacony przez przedsiębiorstwo, ani czy przedsiębiorstwo wniosło odwołanie od wspomnianego wezwania do zapłaty podatku. Nie jest również jasne, jak kwoty przekazane w arkuszach Excel mają się do zeznania podatkowego przedsiębiorstwa ani do decyzji ustalającej podatek wydanej przez organ podatkowy. W każdym razie, nawet gdyby przyjąć, że kwota określona w wezwaniu do zapłaty podatku została zapłacona, nie zmieniłoby to faktu, iż współpracujący producent eksportujący zapłacił niższy podatek, niż gdyby do jego dochodu z tytułu wywozu została zastosowana stawka 35 %.

(69) W odniesieniu do przekazanej dokumentacji dotyczącej 2009 r. należy zauważyć, że strony nie przedstawiły zeznania podatkowego współpracującego producenta eksportującego za 2009 r. W miejsce urzędowych deklaracji i zeznań podatkowych jako dowód przekazano wyliczenie w formacie Excel. Tego rodzaju informacje są oczywiście niemożliwe do zweryfikowania i nie mogą stanowić potwierdzenia dla jakichkolwiek argumentów dotyczących opodatkowania dochodu w okresie po OD. W tym względzie należy podkreślić, że rząd Pakistanu i współpracujący producent eksportujący mogą złożyć wniosek o wszczęcie okresowego przeglądu środków, o ile będą spełnione wymogi odpowiednich przepisów art. 19 rozporządzenia podstawowego.

(70) W wyliczeniu kwoty subsydium w ramach ostatecznego systemu podatkowego wykryto błąd pisarski dotyczący dochodu współpracującego producenta eksportującego z tytułu wywozu, podanego w zeznaniu podatkowym przedsiębiorstwa za 2008 r. Błąd ten został odpowiednio poprawiony. Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla producenta eksportującego w trakcie OD wynosi 1,97 % (przed poprawką: 1,95 %).

(71) Mając na uwadze powyższe informacje oraz wobec braku innych uwag na ten temat, ustalenia dotyczące tego programu podane w motywach 106 – 116 rozporządzenia w

sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone w brzmieniu zmienionym powyższym motywem 69.

(V) ***Program długoterminowego finansowania wywozu o stałej stopie procentowej***

(72) Obie strony twierdziły, że do wyliczenia marginesu subsydiowania w tym programie finansowania należało posłużyć się stopą procentową dostępną w momencie, gdy producent eksportujący negocjował finansowanie według stałej stopy, a mianowicie stopą w latach 2004-2005. Ponadto jako mianownika w wyliczeniu tymczasowego marginesu subsydiowania należało użyć łącznego obrotu przedsiębiorstwa zamiast łącznego obrotu uzyskanego z wywozu, gdyż w zakładach produkcyjnych finansowanych w ramach programu długoterminowego finansowania wywozu o stałej stopie procentowej produkuje się zarówno towary przeznaczone na rynek krajowy, jak i na wywóz.

(73) Twierdzenia te musiały zostać odrzucone. Po pierwsze należy wyjaśnić, że w wyliczeniach posłużono się stopą procentową dominującą w OD w Pakistanie, przyjętą na podstawie strony internetowej Narodowego Banku Pakistanu. Środki finansowane wynegocjowane w latach 2004 – 2005 były pobierane przez zainteresowanego eksportera w transzach. W wyliczeniach kwoty subsydium przyjęto kwotę kredytu wykorzystanego w OD, zgłoszoną przez współpracującego producenta eksportującego. Przy ocenie korzyści otrzymanej przez stronę w danym OD zwykle porównuje się stosowną komercyjną stopę kredytową dominującą na rynku w OD do stopy, według której były płacone odsetki od pożyczki otrzymanej w OD. Tak też postąpiono w tym przypadku. W kwestii mianownika przyjętego w wyliczeniu subsydium należy przypomnieć, że warunkiem wstępnym korzystania z programu jest bezpośrednie lub pośrednie przeznaczanie przez przedsiębiorstwo co najmniej 50 % rocznej produkcji na wywóz. Należy zatem odnieść kwotę subsydium (licznik) do obrotu uzyskanego z wywozu produktu objętego postępowaniem w OD, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu.

(74) Mając na uwadze powyższe informacje i wobec braku innych uwag na ten temat, ustalenia dotyczące tego programu wskazane w motywach 117 – 133 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

(VI) ***Program finansowania wywozu przez Narodowy Bank Pakistanu***

(75) Rząd Pakistanu zgłosił, że sektor PET został wykluczony z tego programu w drodze decyzji Narodowego Banku Pakistanu z dnia 28 czerwca 2010 r. Argumentowano, że w związku z tym program ten jest zgodny z przepisami art. 15 rozporządzenia podstawowego i Komisja nie powinna obejmować go środkami wyrównawczymi, gdyż wykazano, że subsydium zostało wycofane. W tej kwestii współpracujący producent eksportujący twierdził, że zgodnie z okólnikiem Narodowego Banku Pakistanu nr 09 z 2010 r. z dnia 28 czerwca 2010 r. przedsiębiorstwo zwróciło pełną kwotę otrzymaną w ramach programu finansowania wywozu oraz że w dniu 30 czerwca 2010 r. nie pozostały żadne zaległości do spłacenia względem tego programu.

(76) Odnosząc się do tego argumentu, należy przypomnieć, że art. 15 rozporządzenia podstawowego stanowi, że nie można wprowadzać żadnych środków w przypadku wycofania subsydium lub wykazania, że w jego ramach zainteresowani eksporterzy nie uzyskują już żadnych korzyści. W odniesieniu do przedstawionej dokumentacji

dotyczącej programu finansowania wywozu należy zauważyć, że faktycznie decyzja Narodowego Banku Pakistanu stanowi, że banki nie mogą zezwalać na finansowanie zakładów PET w ramach tego programu. W tekście tym stwierdza się również, że finansowanie już przyznane eksporterom pozostanie w mocy do upływu terminu wymagalności odpowiednich pożyczek, podczas gdy wyniki wywozu będą brane pod uwagę w przypadku przedsiębiorstw otrzymujących pożyczki w latach 2009-2010 i w odniesieniu do uprawnień do 2011 r. Co się tyczy powyższych kwestii, rząd Pakistanu wyjaśnił, przedstawiając niezbędną dokumentację, że przedsiębiorstwa, które nie otrzymały krótkoterminowych pożyczek w ramach tego programu w pakistańskim roku finansowym 2009-2010 (tj. do dnia 30 czerwca 2010 r.), nie są uprawnione do żadnych korzyści w okresie przejściowym do 2011 r. Jeśli chodzi o brak zaległości współpracującego producenta eksportującego względem programu finansowania wywozu, należy zauważyć, że stwierdzenie to zostało poparte szeregiem dowodów dostarczonych przez odpowiednie banki i uzupełnionych przez biegłego rewidenta przedsiębiorstwa. Biorąc pod uwagę powyższe informacje, należy stwierdzić, że strony wykazały, że w ramach programu finansowania wywozu nie przyznaje się już żadnych korzyści zainteresowanemu eksporterowi. Zostały zatem spełnione warunki określone w art. 15 rozporządzenia podstawowego, a przedstawione argumenty uznano za uzasadnione. Stwierdzono więc, że program ten nie powinien być objęty środkami wyrównawczymi.

(77) Współpracujący producent eksportujący twierdził także, że do wyliczenia marginesu subsydiowania należy zastosować krótkoterminową stopę procentową dostępną dla przedsiębiorstwa w OD. Twierdzono także, że otrzymane środki są wykorzystywane na zaspokojenie ogólnych potrzeb finansowych bieżących aktywów przedsiębiorstwa, zarówno na potrzeby sprzedaży krajowej, jak i na wywóz, więc jako mianownik w wyliczeniach marginesu subsydiowania należy przyjąć łączny obrót przedsiębiorstwa.

(78) Twierdzenia te musiały zostać odrzucone. Przypomina się, że w wyliczeniach posłużono się komercyjną stopą procentową stosowaną w OD w Pakistanie, przyjętą na podstawie strony internetowej Narodowego Banku Pakistanu. Stopa ta jest zwykłą stopą kredytową dominującą na rynku. Jeśli chodzi o mianownik przyjęty w wyliczeniu subsydium, należy zauważyć, że warunkiem wstępnym korzystania z systemu jest prowadzenie określonych transakcji wywozowych lub ogólne wyniki wywozu. Należy zatem odnieść kwotę subsydium (licznik) do łącznego obrotu uzyskanego z wywozu w OD, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu.

(79) Mając na uwadze powyższe informacje oraz wobec braku innych uwag na ten temat, niniejszym potwierdza się ustalenia dotyczące tego programu podane w motywach 134 – 148 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w brzmieniu zmienionym powyższymi motywami 75 – 77.

(VII) ***Finansowanie na mocy okólnika F.E. nr 25 Narodowego Banku Pakistanu***

(80) Obie strony poinformowały, że w programie tym nie interweniuje Narodowy Bank Pakistanu, banki komercyjne udzielają finansowania w walucie obcej, nie stosując preferencyjnych stóp procentowych, a program nie jest uwarunkowany wynikami wywozu, gdyż mogą z niego korzystać zarówno eksporterzy, jak i importerzy.

(81) Przedstawione argumenty uznano za uzasadnione po przeanalizowaniu ich w świetle odpowiednich przepisów prawa oraz praktycznego wdrażania programu. Stwierdzono więc, że program ten nie powinien być objęty środkami wyrównawczymi. Jako że program na podstawie okólnika F.E. nr 25 Narodowego Banku Pakistanu nie będzie objęty środkami wyrównawczymi, nie ma potrzeby ustosunkowywania się do uwag dotyczących tego programu zgłoszonych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń.

3.2.3. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych

(82) Biorąc powyższe pod uwagę, ostateczna kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, wyrażona *ad valorem*, w odniesieniu do jedynego współpracującego pakistańskiego producenta eksportującego wynosi 5,15 %.

3.3. Zjednoczone Emiraty Arabskie (ZEA)

3.3.1. Wprowadzenie

(83) Rząd Zjednoczonych Emiratów Arabskich i współpracujący producent eksportujący przedstawili uwagi dotyczące następujących programów objętych środkami wyrównawczymi w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych:

(I) Ustawa federalna nr 1 z 1979 r.

(II) Strefa wolnego handlu (SWH)

3.3.2. Poszczególne programy

(I) ***Ustawa federalna nr 1 z 1979 r.***

(84) Rząd Zjednoczonych Emiratów Arabskich poinformował, że program określony w ustawie federalnej nr 1 z 1979 r. jest szeroko i horyzontalnie dostępny dla wszystkich sektorów przemysłu i wszystkich przedsiębiorstw z ZEA i jest przyznawany bez żadnych wyłączeń. Współpracujący producent eksportujący stwierdził, że licencja wydawana na podstawie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. stanowi warunek wstępny istnienia i prowadzenia działalności w ZEA.

(85) W powyższej kwestii należy zauważyć, że w dochodzeniu ustalono, że przedsiębiorstwa przemysłowe w ZEA mogą prowadzić działalność na podstawie różnego rodzaju licencji. Oprócz licencji wydawanych na podstawie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. przedsiębiorstwo przemysłowe może działać na podstawie licencji wydanej przez regionalne władze emiratu właściwe dla jego siedziby. Taka sytuacja miała miejsce w przypadku współpracującego producenta eksportującego, posiadającego licencję wydaną przez rząd emiratu Ras al-Chajma. Ponadto przedsiębiorstwo przemysłowe mogło prowadzić działalność w ramach strefy wolnego handlu, w której nie wymaga się licencji na podstawie wspomnianej ustawy. Niesłuszne jest zatem twierdzenie, że wszystkie przedsiębiorstwa przemysłowe w ZEA prowadzą działalność na podstawie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. Nie dowiedziono, że przypisanie do tego programu ma charakter automatyczny, argument ten zostaje zatem odrzucony.

(86) Obie strony argumentowały, że wymogi przewidziane w ustawie są po prostu niezbędnymi warunkami wstępnymi rozpoczęcia funkcjonowania jakiegokolwiek projektu przemysłowego w ZEA, a nie warunkami otrzymania zwolnienia z cła, w związku z czym analiza art. 12, 13 i 21 ustawy federalnej nr 1, przeprowadzona przez Komisję w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, jest błędna. Rząd ZEA stwierdził także, że w przypadku art. 13 w arabskiej wersji ustawy termin „rozpatrzyć" nie ma charakteru obowiązkowego. Rząd ZEA argumentował również, że art. 11 i 12 wspomnianej ustawy nigdy nie były stosowane w praktyce, gdyż nigdy nie został powołany Komitet Techniczny odpowiedzialny za formułowanie zaleceń dla Ministra dotyczących wniosków. Przekazano także informację, że rola Departamentu ds. Rozwoju Przemysłu jest określona w podręczniku użytkownika elektronicznego systemu obsługi przemysłu, wydanym przez Ministerstwo, jak wskazano w motywie 173 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(87) Twierdzenia te musiały zostać odrzucone. Należy zauważyć, że art. 13 i 21 ustawy są częścią stopniowego procesu przewidzianego w analizie licencji przemysłowej na podstawie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. W odniesieniu do art. 11 i 12 należy zauważyć, że przepisy te określają role i zadania różnych organów władz państwowych wydających licencję przemysłową na podstawie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. Fakt, że dany organ nigdy nie został powołany, mimo że jest przewidziany przez ustawę, zgodnie z którą odpowiada on za: (i) ocenę wkładu Departamentu ds. Rozwoju Przemysłu i (ii) zalecanie Ministrowi przyjęcia lub odrzucenia wniosków, potwierdza, że w praktyce nie są stosowane przepisy, na podstawie których działa organ przyznający subsydia, nie ma więc pewności prawnej co do sposobu ich udzielania. Ponadto argument rządu ZEA dotyczący Komitetu Technicznego jest w istocie sprzeczny z poprzednio przekazanymi informacjami, według których Minister zwracał się do tego Komitetu z prośbą o uwagi w sprawie ewentualnej zmiany ustawy. W kwestii definicji słowa „rozpatrzyć" w art. 13 ustawy federalnej należy zauważyć, że w trakcie dochodzenia rząd ZEA przedstawił wyłącznie angielską wersję tego aktu. Dopiero po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zgłoszono występowanie ewentualnych różnic między definicjami w angielskiej i arabskiej wersji językowej. Fakt, że dwie wersje tekstu budzą wątpliwości co do niektórych kryteriów kwalifikowalności po raz kolejny wskazuje na niejasność prawa dotyczącego kryteriów i warunków kwalifikowalności do otrzymania subsydium. Jeśli chodzi o rolę Departamentu Rozwoju Przemysłu, należy zauważyć, że nie przedstawiono nowych informacji, które mogłyby podważyć ustalenia dochodzenia.

(88) Rząd ZEA poinformował, że według jego statystyk przemysłu na podstawie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. zostało zarejestrowanych ponad 4 000 przedsiębiorstw przemysłowych. Obie strony twierdziły, że Komisja nie przedstawiła dowodów na to, że władze ZEA uznaniowo przyjmują lub odrzucają wnioski o objęcie programem.

(89) Twierdzenia te musiały zostać odrzucone. Należy zauważyć, że w dochodzeniu ustalono, że przyznawanie licencji przemysłowej na podstawie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. nie jest automatyczne, a zasady dotyczące procesu przyznawania licencji, rządzące wyborem beneficjentów subsydium, nie są obiektywne. Biorąc pod uwagę fakt, że program został uznany za szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia podstawowego, rząd ZEA powinien był udowodnić, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego, swoje stwierdzenie, iż przyjęte zostały wnioski wszystkich stron, które ubiegały się o licencję przemysłową

na podstawie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. od momentu przyjęcia tej ustawy. Nie przedstawiono takich możliwych do zweryfikowania informacji.

(90) Obie strony twierdziły, że wszystkie przedsiębiorstwa przemysłowe w ZEA otrzymują zwolnienia z ceł na potrzeby ich produkcji. Współpracujący producent eksportujący twierdził także, że w poświęconym ZEA przeglądzie polityki handlowej WTO opublikowanym w 2006 r. przeanalizowano ustawę federalną nr 1 z 1979 r. i ustalono, że zwolnienia z ceł przyznawane są wszystkim koncernom przemysłowym. Argumentowano również, że kontrola systemu licencji przemysłowych jest przeprowadzana corocznie, przedsiębiorstwa objęte programem sprawozdają przywiezione bezcłowo materiały, a władze odrzucają bezcłowy przywóz, jeśli dane towary nie są związane z produkcją.

(91) Twierdzenia te musiały zostać odrzucone. Należy zauważyć, że zwolnienia z ceł są przyznawane przedsiębiorstwom korzystającym z programu na podstawie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r., a zwykła stawka cła na surowce nie wynosi zero. Współpracujący producent eksportujący nie wykazał, by ogólne stwierdzenie zawarte w dokumencie z przeglądu polityki handlowej WTO było bardziej precyzyjne niż szczegółowa analiza, oparta na wizycie weryfikacyjnej, przedstawiona w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych konkretnie w odniesieniu do praktycznego wdrażania ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. i kwalifikowalności do objęcia jej przepisami. Co więcej, w dochodzeniu ustalono, że władze zarządzają przywozem bezcłowych materiałów w ramach programu w sposób dyskryminacyjny. Nie ma bowiem żadnych zasad dotyczących sposobu przyjmowania lub odrzucania wniosków o dopuszczenie do bezcłowego przywozu, a wobec braku skutecznego systemu weryfikacji zarządzania systemem nie jest jasne, dlaczego jeden podmiot może w pewnym momencie otrzymać zezwolenie na bezcłowy przywóz, podczas gdy w innym momencie może spotkać się odmową przyznania takiego zezwolenia. W rzeczywistości taka była sytuacja współpracującego producenta eksportującego, który od czasu do czasu był wzywany do zapłacenia cła bez żadnego uzasadnienia ze strony władz przyznających licencję. Obie strony nie przedstawiły zatem żadnych dowodów potwierdzających ich argumenty dotyczące zarządzania systemem i zezwalania na bezcłowy przywóz.

(92) Zgłoszono również, że program podlega obiektywnym kryteriom, mianowicie wymogowi, że zwolnienie z cła może dotyczyć tylko przywożonych towarów wykorzystywanych w produkcji prowadzonej przez przedsiębiorstwo przemysłowe. Należało odrzucić ten argument, gdyż, jak wyjaśniono powyżej w motywach 89 i 91 nie dowiedziono istnienia takich obiektywnych kryteriów.

(93) Rząd ZEA stwierdził, że ustawa federalna nr 1 z 1979 r. jest obecnie zmieniona, i że informacja na ten temat została przekazana Komisji. Argumentowano także, że Komisja nie uwzględniła informacji i dokumentów przekazanych przez rząd ZEA ani nie przedstawiła argumentów i dowodów potwierdzających stan faktyczny i prawny, na których oparła swoje wnioski.

(94) Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że Komisja poddała szczegółowej ocenie i analizie wszystkie informacje przekazane przez strony. Jeśli chodzi o zmianę ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. należy zauważyć, że tekst przekazany przez rząd ZEA jest wewnętrznym projektem Ministerstwa Finansów i Przemysłu i jako taki nie ma mocy prawnej. Organ prowadzący dochodzenie jest zobowiązany do analizowania

obowiązujących przepisów prawnych i sposobu ich wdrażania, a nie niewiążących projektów, które nie zostały zatwierdzone przez władze administracyjne i ustawodawcze ZEA i nie zostały jeszcze przyjęte. Co więcej, fakt, że rząd ZEA pracuje obecnie nad ewentualną zmianą ustawy federalnej nr 1 z 1979 r., potwierdza, iż władze zdały sobie sprawę, jak stwierdził rząd ZEA, z potrzeby usunięcia niezgodności z Porozumieniem WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych.

(95) Mając na uwadze powyższe informacje, ustalenia dotyczące tego programu wskazane w motywach 166 – 183 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

(II) ***Strefa wolnego handlu (SWH)***

(96) Obie strony stwierdziły, że wszystkie przedsiębiorstwa w ZEA mają prawo do bezcłowego przywozu dóbr kapitałowych.

(97) W tym względzie należy przypomnieć, że w dochodzeniu ustalono, że przedsiębiorstwa mające siedzibę w SWH mają prawo do bezcłowego przywozu dóbr kapitałowych. Fakt, że jedna strona może korzystać z tego samego przywileju w ramach innego programu (mianowicie ustawy federalnej nr 1 z 1979 r.) nie pociąga za sobą uznania danego subsydium za niebędącego podstawą środków wyrównawczych. Ponadto strony nie przekazały żadnych dowodów faktycznych obalających ustalenia dochodzenia dotyczące SWH. Biorąc powyższe pod uwagę, należy odrzucić odnośny argument.

(98) Mając na uwadze powyższe informacje, ustalenia dotyczące tego programu wskazane w motywach 184 – 199 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

3.3.3. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych

(99) Biorąc powyższe pod uwagę, ostateczna kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, wyrażona *ad valorem*, w odniesieniu do jedynego współpracującego producenta eksportującego ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich wynosi 5,13 %.

3.4. Uwagi dotyczące ostatecznych ustaleń

(100) Należy przypomnieć, że wszystkie zainteresowane strony otrzymały możliwość zgłoszenia uwag i przedstawienia swoich stanowisk związanych z ostatecznymi ustaleniami. Ich uwagi zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach wzięte pod uwagę, lecz nie dały one podstawy do zmiany powyższych ustaleń.

(101) Irański współpracujący producent eksportujący ponownie przedstawił swoją analizę stanu faktycznego sprawy, ale nie przekazał żadnych nowych rozstrzygających dowodów, które podważyłyby ustalenia dochodzenia.

(102) Rząd Pakistanu wyraził niezadowolenie z odrzucenia jego zobowiązania dotyczącego programu celnej strefy produkcyjnej i powtórzył swoje uwagi dotyczące programu długoterminowego finansowania wywozu o stałej stopie procentowej i ostatecznego systemu podatkowego. Przekazał także nową decyzję Federalnej Rady ds. Dochodów

z dnia 27 lipca 2010 r. ustalającą cło na przywóz PTA (surowca używanego do produkcji PET) w wysokości 3 % i stwierdził, że zgodnie z prawem instytucje powinny ponownie obliczyć margines subsydium określony dla programu celnej strefy produkcyjnej. Argument ten musiał zostać odrzucony, bowiem nic nie wskazuje na to, by subsydium przestało istnieć. Zdaniem rządu Pakistanu subsydium zostało ograniczone. Jednakże przepisy dotyczące celnej strefy produkcyjnej zezwalają na wykorzystanie składnika procesu produkcji przez co najmniej dwa lata od chwili przywozu. Oznacza to, że materiały przywiezione do lipca 2010 r. (kiedy stawka cła wynosiła 7,5 %) mogą być wykorzystane do lipca 2012 r. Instytucje ustaliły kwotę subsydium na podstawie danych dotyczących OD, a zgodnie z zasadami programu poprzednio obowiązujące stawki celne mogą wywierać skutki jeszcze do 2012 r. W momencie nałożenia ostatecznego cła wyraźnie występuje zatem subsydiowanie. Ponadto cło jest tylko jednym z elementów wszystkich danych i, jak wykazano wyżej w motywach 43 – 53, gdyby stawka cła była niższa, wielkość przywozu mogłaby być większa.

(103) Pakistański współpracujący producent eksportujący nie zgodził się z analizą dotyczącą ostatecznego systemu podatkowego, ale przekazane przez niego informacje nie wpłynęły na ustalenia dochodzenia. Poinformował także o istnieniu możliwych do zweryfikowania dowodach przedstawiających dokładny obraz jego zobowiązań w zakresie podatku dochodowego i przekazał dokumentację mającą wykazać błędność ustaleń Komisji. W tej kwestii należy zauważyć, że przekazane informacje nie są rozstrzygające i nie można ich zweryfikować, a zatem nie można wziąć ich pod uwagę.

(104) Rząd Zjednoczonych Emiratów Arabskich ponownie przedstawił swoją analizę stanu faktycznego sprawy i stwierdził, że instytucje oparły swoje ustalenia na niejasnej wykładni ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. i nie dostarczyły żadnych dowodów. W tym względzie należy przypomnieć, że szczególność subsydium została ustalona zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia podstawowego oraz że wykładnia ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. dokonana przez instytucje była oparta na przekazanych informacjach, dowodach i danych, a także że nie stwierdzono istnienia żadnych rozstrzygających dowodów, które mogłyby zmienić ustalenia dochodzenia. Rząd ZEA wyjaśnił, że proces zmiany ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. jest zaawansowany, i że wkroczył właśnie w ostatni etap przed ogłoszeniem aktu. W tej kwestii należy zauważyć, że Komisja z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez ZEA prace nad zmianą odpowiednich przepisów prawnych, lecz wymienione wyżej postępy procesu legislacyjnego nie mają wpływu na ustalenia dochodzenia, nie ma bowiem jasnego harmonogramu zakończenia tego procesu i przyjęcia nowej ustawy.

(105) Współpracujący producent eksportujący z ZEA powtórzył swoje argumenty dotyczące ustawy federalnej nr 1 z 1979 r. Stwierdził także, że w wyliczeniu marginesu subsydiowania występują błędy. Argumentowano, że po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo zdało sobie sprawę, że dostawy surowców z Arabii Saudyjskiej nie są obciążone cłem, gdyż ZEA i Arabia Saudyjska należą do unii celnej Rady Współpracy Państw Zatoki Perskiej, oraz dostarczono dokumentację w tym zakresie. Odnosząc się do tego argumentu, należy zauważyć, że uwagi te stanowią zupełnie nową informację, która powinna była zostać przedstawiona w odpowiedzi na pytania kwestionariusza lub najpóźniej podczas wizyty weryfikacyjnej, tak by Komisja mogła sprawdzić prawdziwość tych stwierdzeń. Przekazane dane nie mogą być zweryfikowane na tak późnym etapie dochodzenia. Ponadto nie ma

rozstrzygających dowodów na potwierdzenie tych argumentów. Stwierdzono także, że korzyść powinna zostać obliczona na podstawie surowców zużytych podczas OD, a nie na podstawie nabytych surowców. W tym względzie należy zauważyć, że podział na zużyte i nabyte surowce jest nieistotny dla sprawy, gdyż środkami wyrównawczymi obejmuje się łączną kwotę przypisaną do OD, jak wyjaśniono powyżej w motywach 84 – 95.

4. SZKODA

4.1. Produkcja unijna, przemysł unijny i konsumpcja unijna

(106) Nie wpłynęły żadne uwagi dotyczące produkcji unijnej, przemysłu unijnego i konsumpcji unijnej. W związku z tym motywy 201 – 206 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

4.2. Przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie

(107) Nie wpłynęły żadne uwagi dotyczące oceny łącznej skutków przywozu objętego postępowaniem, wielkości przywozu z państw, których dotyczy postępowanie oraz ich odpowiednich udziałów w rynku. W związku z tym motywy 207 – 213 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

a) Ceny i podcięcie cenowe

(108) Biorąc pod uwagę, że, jak wspomniano wyżej w motywie 20, zdecydowano o podziale produktu objętego dochodzeniem na kilka rodzajów produktu, dokonano nowego obliczenia podcięcia cenowego, uwzględniającego tę zmianę.

(109) Do celów analizy podcięcia cenowego średnie ważone ceny sprzedaży przemysłu unijnego dla klientów niepowiązanych na rynku unijnym dla poszczególnych rodzajów produktu, dostosowane do poziomu ex-works, porównano z odpowiednimi średnimi ważonymi cenami importowymi w przywozie z państw, których dotyczy postępowanie, dla pierwszego niezależnego klienta na rynku unijnym, określonymi na podstawie CIF z odpowiednią korektą uwzględniającą koszty ponoszone po przywozie oraz różnice w poziomie handlu.

(110) Porównanie to wykazało, że w trakcie OD sprzedaż w Unii produktów będących przedmiotem przywozu subsydiowanego z ZEA doprowadziła do podcięcia cenowego w stosunku do przemysłu unijnego o 3,2 %. Sprzedaż w Unii produktów będących przedmiotem przywozu subsydiowanego z Iranu doprowadziła do podcięcia cenowego w stosunku do przemysłu unijnego o 3,0 %. Sprzedaż w Unii produktów będących przedmiotem przywozu subsydiowanego z Pakistanu doprowadziła do podcięcia cenowego w stosunku do przemysłu unijnego o 0,5 %. Średni ważony margines podcięcia cenowego państw, których dotyczy postępowanie, w trakcie OD wynosi 2,5 %.

(111) Irański eksporter stwierdził, że ten margines szkody był zawyżony, gdyż z powodu błędnego wyliczenia wysokości dostosowania dotyczącego poziomu handlu zaniżono średnią ważoną jednostkową cenę sprzedaży. W tej kwestii należy zauważyć, że wysokość dostosowania dotyczącego poziomu handlu, przyjęta w tymczasowym wyliczeniu, była stałą kwotą na tonę, równą prowizji pobieranej przez współpracującego agenta importującego i wynoszącą około 1 % średniej ceny CIF.

Jako że nie zaproponowano żadnego alternatywnego wyliczenia poziomu dostosowania dotyczącego poziomu handlu i nie są dostępne żadne inne informacje dotyczące takiego dostosowania, argument ten zostaje odrzucony.

(112) Ta sama strona twierdziła także, że stopa 2 % przyjęta do wyliczenia kosztów ponoszonych po przywozie wydaje się zaniżona.

(113) W tym względzie należy powtórzyć, że żaden importer nie współpracował w niniejszym dochodzeniu, weryfikacja kosztów ponoszonych po przywozie nie była więc możliwa. Wobec braku innych dostępnych informacji zastosowano zatem stopę przyjętą w poprzednim postępowaniu.

4.3. Sytuacja przemysłu unijnego

(114) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że nie występuje szkoda, gdyż próba została źle dobrana, w związku z czym nie można było ekstrapolować uzyskanych wyników na cały przemysł unijny. Stwierdzono, że skoro jedno przedsiębiorstwo (nieobjęte próbą) wskazało, że wykorzystuje 100 % swoich mocy produkcyjnych, jest to wyraźna oznaka braku szkody. Należy zauważyć, że przekazana informacja jest fragmentem oświadczenia przedsiębiorstwa skierowanego do władz giełdy papierów wartościowych w państwie trzecim i nie została zweryfikowana. Ponadto informacja ta nie przystaje do innych informacji w dokumentacji sprawy. W każdym razie wykorzystanie mocy produkcyjnych przez tylko jednego producenta unijnego nie może zmienić ustaleń w sprawie szkody dotyczącej producentów unijnych objętych próbą ani innych producentów unijnych.

(115) Wobec braku innych argumentów i uwag, motywy 218 – 237 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

4.4. Wnioski dotyczące szkody

(116) Wobec braku konkretnych uwag na ten temat, wnioski na temat szkody wskazane w motywach 238 – 240 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Wpływ subsydiowanego przywozu

(117) Wobec braku konkretnych uwag motywy 241 – 245 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

5.2. Wpływ innych czynników

(118) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że jakakolwiek stwierdzona szkoda nie jest spowodowana subsydiowanym przywozem, gdyż niskie ceny PET w UE odzwierciedlają światowy cykl tej branży i że w okresie od września 2008 r. do czerwca 2009 r. ceny PET w UE podążały za niskimi cenami ropy naftowej. W tej kwestii należy przyznać, że ceny PET zależą w pewnym zakresie od cen ropy naftowej, gdyż pochodne ropy są głównym surowcem do produkcji PET. Jednakże ceny ropy nie były niskie podczas całego OD, lecz bardzo zmienne, począwszy od znacznej obniżki do stopniowego wzrostu. Ta zmienność światowych cen ropy nie

wyjaśnia subsydiowania przywozu PET i wynikającego stąd podcięcia cen producentów unijnych. Właśnie to podcięcie, możliwe za sprawą otrzymywanych subsydiów, obniżyło ceny przemysłu unijnego, zmuszając producentów unijnych do sprzedaży ze stratą, by nie stracić klientów.

(119) Irański eksporter twierdził, że problemy finansowe i techniczne niektórych producentów unijnych nie zostały właściwie oddzielone od analizy szkody, zostały natomiast błędnie powiązane z irańskim przywozem, ponieważ wszedł on na rynek dopiero po 2006 r. W tym względzie należy zauważyć, że przywóz z Iranu występował już w 2006 i 2007 r. w ilościach poniżej 1 % udziału w rynku. Od 2008 r. ilości te przekraczały 1 % i ich niskie ceny przyczyniały się do tłumienia cen w UE. Ponadto w tym przypadku spełnione były warunki oceny łącznej, więc wpływ subsydiowanego przywozu z wszystkich państw, których dotyczy postępowanie, mógł być oceniany łącznie. Co więcej, tylko jedno z przedsiębiorstw wymienionych przez irańskiego eksportera było objęte próbą, a problemy techniczne tego producenta unijnego, które trwały tylko od września do połowy października 2008 r., nie wpłynęły znacząco na ogólny obraz szkody.

(120) Ta sama strona powtórzyła, że jeśli zostanie stwierdzona jakakolwiek szkoda, była ona powiązana ze zmniejszeniem popytu, w szczególności w OD, w czasie którego miał miejsce światowy kryzys finansowy i gospodarczy. Strona ta jednak nie obaliła argumentów podanych w motywach 254 – 256 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych: pogorszenie się koniunktury gospodarczej, które rozpoczęło się w ostatnim kwartale 2008 r., nie mogło w żaden sposób zmniejszyć szkodliwych skutków subsydiowanego przywozu na rynek UE po niskich cenach w całym okresie badanym; mimo że spadający popyt był jednym z czynników przyczyniających się do wyrządzonej szkody, nie naruszył on związku przyczynowego. Należy także zauważyć, że w okresie zmniejszenia popytu ten subsydiowany przywóz nawet zwiększył swój udział w rynku z 7,6 % do 10,2 %, ze szkodą dla producentów unijnych.

(121) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że jakakolwiek szkoda jest spowodowana brakiem inwestycji ze strony unijnych producentów PET i wynikającej z tego ich niekorzystnej sytuacji cenowej w stosunku do eksporterów.

(122) Należy uznać, że branża PET jest kapitałochłonna i do utrzymania konkurencyjności w średniej i długiej perspektywie niezbędny jest pewien poziom inwestycji. Przypomina się, że, jak wspomniano w motywie 237 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, niektóre z przedsiębiorstw objętych próbą poczyniły w 2006 i 2007 r. znaczne inwestycje, lecz w 2008 i w OD poziom inwestycji był minimalny.

(123) W tej kwestii należy zauważyć, że przy malejącej produkcji i spadającym wykorzystaniu mocy produkcyjnych w 2008 r. i w OD oraz wobec znacznego spadku udziału producentów unijnych w rynku nierozsądnym byłoby oczekiwać jakichkolwiek większych inwestycji w nowe moce produkcyjne w tym okresie.

(124) Należy także powtórzyć, jak wspomniano w motywach 233 i 234 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że sytuacja finansowa producentów unijnych objętych próbą była bardzo zła w całym okresie badanym i że doznali oni znacznych strat między 2006 r. a OD. W takiej sytuacji nie można było więc racjonalnie oczekiwać od producentów unijnych jakichkolwiek większych inwestycji.

(125) Stwierdza się zatem, że ograniczenie inwestycji w 2008 r. i w OD nie przyczyniło się istotnie do szkody poniesionej przez przemysł unijny, lecz raczej było jej skutkiem.

5.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

(126) Wobec braku dalszych uwag dotyczących związku przyczynowego, motywy 246 – 264 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

6. INTERES UNII

(127) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zgłosiło się wielu przetwórców i rozlewni z UE, którzy twierdzili, że analiza interesu Unii nie odzwierciedla właściwie argumentów znacznej liczby współpracujących użytkowników i że ustalenia te były sprzeczne z aktualną sytuacją gospodarczą. Nie przedstawiono jednak dalszych dowodów ani wyjaśnień. Wszystkie przedsiębiorstwa wnioskowały o przesłuchanie, jednak stawiły się na nim tylko dwa przedsiębiorstwa z tej grupy użytkowników oraz jedno stowarzyszenie włoskich rozlewni. Bardziej merytoryczne uwagi wpłynęły od jednego współpracującego przetwórcy z UE (ALPLA), grupy przetwórców (Caiba SA, Coca-Cola Group, Danone Waters, Logoplaste, MFS Commodities, PepsiCO, Novara International i Silico Polymers), współpracującego podmiotu importującego (GSI) oraz stowarzyszenia przetwórców tworzyw sztucznych (EuPC). Wszystkie te podmioty wypowiedziały się stanowczo przeciwko wprowadzeniu jakichkolwiek środków.

6.1. Interes przemysłu unijnego i innych producentów unijnych

(128) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że producenci UE (nad-)używaliby środków ochrony handlu, aby osłaniać rynek Unii i ustalać sztucznie wysokie ceny w UE. Strony te wskazują na szereg obowiązujących środków antydumpingowych i wyrównawczych przeciwko Indiom, Indonezji, Korei Południowej, Malezji, Tajwanowi, Tajlandii i Chińskiej Republice Ludowej. Należy jednak zauważyć, że każde przedsiębiorstwo prowadzące produkcję w UE ma prawo złożyć skargę oraz dochodzić środków prawnych, jeśli może wykazać istnienie wyrządzającego szkodę subsydiowania. Stwierdzenie subsydiowania i dumpingu w odniesieniu do licznych krajów można częściowo wyjaśnić ogromnym wzrostem popytu na ten produkt od lat 90-tych – stopa rocznego wzrostu tego popytu przybierała zwykle wartości dwucyfrowe. Szły za tym znaczne inwestycje na całym świecie, co doprowadziło do światowej strukturalnej nadpodaży PET. Należy także zauważyć, że również niektóre państwa trzecie wprowadziły środki przeciwko kilku z wyżej wspomnianych państw, co akcentuje istniejący problem strukturalny.

(129) Niektóre zainteresowane strony powtórzyły, że producenci unijni nie byliby w stanie poprawić swoich wyników w długiej perspektywie, gdyż wkrótce zostaną uruchomione inwestycje w innych państwach trzecich, co obniży sztucznie zawyżone ceny w UE.

(130) Dochodzenie wykazało, że ostatnia inwestycja dokonana w Omanie znacznie podniosła wielkość jego przywozu w 2009 r., nie można zatem wykluczyć, że w przyszłości mogłoby to spowodować problemy dla przemysłu unijnego. Jednakże, jak już wspomniano w motywie 270 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, nowe inwestycje, które mogą zostać uruchomione, powodując szkodę dla przemysłu

unijnego, nie są uzasadnioną przyczyną odmowy ochrony prawnej w tym postępowaniu.

(131) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wzrost cen PET w UE pozwoliłby na poprawę wyników tylko producentom UE posiadającym inwestycje w państwach trzecich nieobjętych środkami (Tajlandia, USA, Rosja) lub innym producentom PET w państwach trzecich (Korea Południowa). Strona ta argumentowała, że nad krótkoterminowymi korzyściami dla producentów UE w oczywisty sposób przeważyłby transfer bogactwa do producentów spoza UE.

(132) W tym względzie należy zauważyć, że w dokumentacji sprawy nie ma żadnych dowodów na to, by jakiekolwiek korzyści finansowe, które mogłyby zostać przesunięte do producentów w państwach trzecich nieobjętych środkami ochrony handlu lub do przedsiębiorstw objętych zerową stawką cła, przeważyłyby nad korzyściami dla przemysłu unijnego.

(133) Twierdzono także, że producenci unijni zatrudniają tylko około 2 000 osób, podczas gdy przetwórcy PET i rozlewnie, które odczułyby znaczny wpływ jakiegokolwiek cła, zatrudniają odpowiednio około 20 000 i 60 000 osób.

(134) Należy zauważyć, że ilość miejsc pracy tworzonych przez producentów PET nie jest marginalna, a kwestia zgodności wprowadzenia środków z interesem Unii jako całości nie może być sprowadzona wyłącznie do kwestii liczby zatrudnionych osób. Ponadto w tym względzie szczególnie istotne jest, że użytkownicy nie byliby prawdopodobnie w znacznym stopniu dotknięci skutkami środków, biorąc pod uwagę wysokość cła, jak też alternatywne źródła zaopatrzenia, jak wskazano poniżej w motywach 141 – 156.

6.2. Interes niepowiązanych importerów w Unii

(135) Należy powtórzyć, że żaden niepowiązany importer nie uczestniczył w tym dochodzeniu.

(136) Współpracujący podmiot stanowczo zaprzeczył, jakoby nałożenie ceł nie miało znacznego wpływu na jego działalność gospodarczą. Przedsiębiorstwo stwierdziło, że podczas gdy faktycznie działa na podstawie prowizji, skutki środków będą znaczące, ponieważ ważna część jego działalności związana jest z państwami, których dotyczy postępowanie. Wprowadzenie ostatecznych środków wpłynie na wysokość prowizji uzyskiwanej od producentów z państw, których dotyczy postępowanie, gdyż PET z tych państw nie będzie mógł dalej konkurować z PET produkowanym przez innych producentów.

(137) Biorąc pod uwagę ogólną umiarkowaną wysokość cła, jest mało prawdopodobne, by sprzedaż PET z państw, których dotyczy postępowanie, została w znacznym stopniu uszczuplona. Poza tym najprawdopodobniej podmiot może w średniej perspektywie przestawić się na inne źródła zaopatrzenia, mianowicie na przywóz z Omanu, USA, Brazylii, Meksyku oraz z przedsiębiorstw objętych zerową stawką cła w Korei Południowej. Sprzedaż wyrobów tych producentów eksportujących powinna umożliwić agentowi wyrównanie wszelkich strat, jakie mogą powstać w związku z wprowadzeniem środków. W związku z tym argument ten zostaje odrzucony.

6.3. Interesy dostawców surowców w Unii

(138) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że nieuzasadniona jest ochrona dostawców surowców dla unijnych producentów PET kosztem przemysłu opakowaniowego, rozlewni i konsumentów końcowych.

(139) Należy zauważyć, że analiza wpływu środków na branżę dostawców jest zgodna z art. 31 rozporządzenia podstawowego. Prowadzenie takiej analizy jest standardowym postępowaniem, zwłaszcza w przypadku silnej zależności między dostawcami surowców a producentami unijnymi.

(140) Wobec braku innych uwag w tym zakresie, motywy 265 – 279 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

6.4. Interes użytkowników

(141) Należy powtórzyć, że koszty PET używanego w produkcji preform butelek stanowią od 70 % do 80 % łącznych kosztów produkcji przetwórców. Jest on zatem głównym składnikiem kosztów dla tych przedsiębiorstw.

(142) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że unijny przemysł opakowaniowy musi stale dostosowywać się do wymogów przedsiębiorstw napełniających butelki w zakresie nowych wzorów i opakowań bardziej przyjaznych dla środowiska. W tym celu niektórzy przetwórcy stale inwestują w badania i rozwój, aby opracowywać nowe produkty i wzory i pozostawać dzięki temu konkurencyjnym oraz wytwarzać większą wartość dodaną.

(143) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że skutki dla unijnego przemysłu przetwórczego będą bardzo dotkliwe i umniejszą ich zasoby na inwestycje w nowe, przyjazne dla środowiska opakowania, a nawet mogą doprowadzić do zamknięcia setek mniejszych przedsiębiorstw, gdyż ich marże są jeszcze niższe ze względu na małe przetwarzane ilości oraz ograniczoną siłę negocjacyjną.

(144) Rzeczywiście, gdyby przetwórcy mieli wchłonąć całą podwyżkę cen spowodowaną wprowadzeniem środków, skutki ceł dla tych przedsiębiorstw mogłyby być znaczące, w zależności od ich źródeł zaopatrzenia, biorąc pod uwagę, że koszt PET stanowi większość ich kosztów, a wiele małych i średnich przedsiębiorstw stosuje niskie marże.

(145) W związku z tą kwestią przeprowadzono wizytę weryfikacyjną u małego przetwórcy tworzyw sztucznych we Włoszech, aby uzyskać pełniejszy obraz skutków ceł dla tej grupy użytkowników. Dochodzenie wykazało, że, choć w ograniczonym zakresie, przetwórcy zwykle mają pewne możliwości przeniesienia podwyżki cen na odbiorców, w szczególności jeśli podwyżka taka nie jest marginalna i można było ją przewidzieć. Ponadto niektórzy przetwórcy PET mają w swoich umowach klauzule adaptacyjne dotyczące cen surowców, które mogłyby pomóc im w przeniesieniu części podwyżki cen na rozlewnie.

(146) W związku z tym, a także uwzględniając raczej umiarkowaną wysokość cła, należy stwierdzić, że mało prawdopodobne jest, by wprowadzenie ceł wyrównawczych miało druzgocące skutki dla przetwórców.

(147) Niektóre zainteresowane strony powtórzyły argument, iż w przypadku wprowadzenia ostatecznych środków wzrosłoby ryzyko przeniesienia produkcji przetwórców PET za

granicę. Strony te twierdziły także, że w związku z przeniesieniem unijnych przetwórców za granicę nie byłoby długoterminowych korzyści dla producentów unijnych. Jeden ze współpracujących przetwórców PET stwierdził, że przenoszenie przetwórstwa za granicę już trwa, i że wprowadzenie jakichkolwiek ceł wyrównawczych dalej przyspieszyłoby ten proces. Strona ta twierdziła, że znaczna część unijnych przetwórców przeniosłaby się na obszary graniczące z UE (Szwajcaria, Chorwacja, Bośnia, Serbia, Turcja, Rosja i Ukraina), oraz że niektórzy przetwórcy byliby dużo bardziej skłonni przenieść swoją produkcję na te obszary, niż sugerowano w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.

(148) W oparciu o informacje zawarte w dokumentacji sprawy rzeczywiście przenoszenie produkcji za granicę już trwa, należy więc uznać, że wprowadzenie ceł wyrównawczych mogłoby być jednym z wielu względów wpływających na taką decyzję przedsiębiorstwa. Nie stwierdzono, by, w przypadku niewprowadzenia środków w tej sprawie przedsiębiorstwa te były gotowe pozostać w UE, gdyż decyzja taka jest zwykle wynikiem analizy biorącej pod uwagę wiele aspektów innych niż środki ochrony handlu, takie jak bliskość klienta, dostęp do pracowników wykwalifikowanych w zakresie badań i rozwoju, ogólna struktura kosztów itd.

(149) Należy także zauważyć, że z dokumentacji sprawy wynika, że unijny przemysł przetwórczy stoi przed wieloma ważnymi wyzwaniami związanymi z właściwymi dla tego sektora problemami strukturalnymi, coraz bardziej widocznymi w szybko zmieniającym się i coraz bardziej konkurencyjnym otoczeniu. Jest oczywiste, że w tej branży wielkość ma znaczenie i że już w tej chwili trwa konsolidacja rynku, w tym zamknięcia przedsiębiorstw i przenoszenie produkcji za granicę. W konsekwencji należy uznać, że jakiekolwiek podniesienie cen PET spowodowane wprowadzeniem środków wyrównawczych nie będzie przyczyną zakończenia działalności przez mniejszych przetwórców, których dotyczą obawy.

(150) Należy zatem stwierdzić, że cła wyrównawcze nie będą rozstrzygającym czynnikiem przy podejmowaniu ostatecznej decyzji o przeniesieniu za granicę działalności przedsiębiorstwa z branży przetwórców PET.

(151) Kilka zainteresowanych stron stwierdziło, że jakiekolwiek środki miałyby znaczny wpływ na wiele rozlewni, gdyż zgodnie z postanowieniami umownymi podwyżka cen żywic PET zostałyby przeniesiona, przynajmniej częściowo, właśnie na nie. Twierdzono także, że niektóre przedsiębiorstwa napełniające butelki mogłyby nie być w stanie przenieść podwyżki cen na swoich klientów, którymi są sieci supermarketów lub sieci detaliczne, i że mogłyby one nie przetrwać żadnego podniesienia kosztów.

(152) Strony te twierdziły, że zbytnio zawężono zakres produktów, na które wpłynie wprowadzenie ceł, gdyż skutki środków będą dotyczyć nie tylko wody butelkowanej, napojów bezalkoholowych i oleju jadalnego, lecz także piwa, mleka i produktów mlecznych, soków, ketchupu i przypraw, kosmetyków i środków higieny osobistej, leków, witamin i suplementów, środków czyszczących do użytku domowego oraz olejów i smarów do samochodów.

(153) Należy przyznać, że opakowania z PET mają wielorakie zastosowanie. Trzeba jednak zauważyć, że rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych koncentrowało się na skutkach środków dla rozlewni, oparto je bowiem na danych przedstawionych przez przedsiębiorstwa współpracujące w tym dochodzeniu, głównie producentów wody,

napojów bezalkoholowych i soków. Nie były dostępne żadne inne szczegółowe dane wykazujące jeszcze większy wpływ środków w przypadku innych zastosowań PET wymienionych powyżej.

(154) W konsekwencji należy uznać, że można ostatecznie potwierdzić tymczasowe ustalenia opisane w motywie 291 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto, biorąc pod uwagę umiarkowaną wysokość proponowanych środków, mogą one spowodować podniesienie kosztów o nie więcej niż o 1 % (w najgorszym przypadku, tj. gdyby pełne skutki środków miały być poniesione przez rozlewnie), a zatem będą miały tylko ograniczony wpływ na ogólną sytuację rozlewni, nawet gdyby, jak twierdzą, nie były one w stanie przenieść podwyżki kosztów na swoich klientów.

(155) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że jakiekolwiek środki ochrony handlu zaostrzą problemy braków zaopatrzenia na rynku unijnym, które staną się szczególnie problematyczne w miesiącach letnich ze względu na większy popyt na wodę i napoje. Stwierdzono, że w 2010 r. potrzebne będzie do 900 000 ton PET z przywozu. Problem ten będzie pogłębi zwłaszcza fakt, że niektórzy producenci UE są także przetwórcami PET i sprzedają swoją produkcję na wolnym rynku dopiero po zaspokojeniu swojego wewnętrznego popytu i po wyższych cenach.

(156) W tym względzie nie przedstawiono żadnych nowych informacji i nie podważono argumentów przedstawionych w motywach 294 i 295 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Należy także zauważyć, że ze względu na umiarkowaną wysokość ceł nakładanych na przywóz z ZEA i Pakistanu wielkość przywozu z tych państw może nie ulec znacznej zmianie. W związku z tym ustalenia zawarte w motywach 294 i 295 zostają ostatecznie potwierdzone.

6.5. Wpływ na konsumentów

(157) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych nie przeanalizowano należycie wpływu środków na konsumentów, którzy codziennie kupują produkty zawierające żywice PET. Argumenty te zostały potwierdzone wyłącznie informacją, że podniesienie cen o 50 EUR na tonę, w odniesieniu do konsumpcji wynoszącej 3 mln ton, doprowadziłoby do obciążenia konsumentów końcowych kwotą 150 mln EUR rocznie.

(158) Należy zauważyć, że proponowane szacunki są nierealistyczne, biorąc pod uwagę, że większość stron zgodziła się co do tego, że część skutków zostanie poniesiona przez przetwórców PET, rozlewnie, sieci supermarketów i sieci detaliczne, a zatem część podniesionych kosztów zostanie rozłożona w łańcuchu sprzedaży.

(159) Skutki środków dla konsumenta końcowego w najgorszym przypadku (tj. gdyby miał spełnić się nierealistyczny scenariusz, iż to konsument poniesie wszystkie skutki podniesienia cen), biorąc pod uwagę umiarkowaną wysokość proponowanych środków, nie przekroczyłyby 0,5 eurocenta od jednej zakupionej butelki, a bardzo prawdopodobnie wyniosłyby o wiele mniej.

6.6. Podsumowanie dotyczące interesów Unii

(160) Biorąc powyższe pod uwagę i po szczegółowym przeanalizowaniu wszystkich wchodzących w grę interesów, należy ostatecznie stwierdzić, że, podsumowując, nie

ma szczególnie ważnych wskazań przeciwko wprowadzeniu środków w niniejszej sprawie. Wobec braku innych uwag w tym zakresie, motywy 280 – 298 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

6.7. Uwagi dotyczące ostatecznych ustaleń

(161) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń dotyczących istotnych faktów i wniosków, na podstawie których Komisja zaproponowała wprowadzenie ostatecznych ceł wyrównawczych, niektóre zainteresowane strony przedstawiły kolejne uwagi. Jako że większość z nich stanowiło powtórzenie zgłoszonych wcześniej spostrzeżeń, do których Komisja już się ustosunkowała, nie zmieniły one powyższych ustaleń.

(162) W odniesieniu do powtórzonego argumentu, iż ostatnia zmiana kursu wymiany USD na EUR doprowadziła do znacznego podniesienia cen przywożonego PET, w związku z czym przemysł unijny rzekomo nie potrzebuje już ochrony przy pomocy środków ochrony handlu, należy zauważyć, że w dochodzeniu antysubsydyjnym zwykle nie bierze się pod uwagę zmian sytuacji następujących po OD, chyba że, w nadzwyczajnych sytuacjach, można wykazać m.in., że zmiany te mają trwały charakter i znacznie zmieniłyby ustalenia w sprawie. Nie można uznać, by jakiekolwiek zmiany kursu wymiany USD na EUR miały taki charakter.

7. ŚRODKI OSTATECZNE

7.1. Poziom usuwający szkodę

(163) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że docelowy zysk w wysokości 5 % w drugim kwartale OD został zawyżony, gdyż w tym kwartale (4. kwartał 2008 r.) nie tylko występował niski popyt (sezon zimowy), ale także producenci PET odczuli znaczne skutki światowego kryzysu gospodarczego. Twierdzono, że prawidłowe zastosowanie zasady wskazanej przez Sąd w sprawie T-210/95[5] musi prowadzić do 0 % marży przy braku subsydiowanego przywozu. Ponadto strona twierdziła, że biorąc pod uwagę, iż skutki kryzysu były odczuwalne we wszystkich kwartałach OD, również w odniesieniu do pozostałych kwartałów marża zysku w wysokości 5 % jest nierealistyczna, gdyż nawet przed kryzysem gospodarczym, tzn. w latach 2006-2007 przemysł unijny nawet nie zbliżał się do zysku na poziomie 5 %.

(164) Należy uznać, że zgodnie z orzecznictwem jako zysk docelowy należy przyjąć zysk, który przemysł unijny mógłby racjonalnie osiągnąć w normalnych warunkach konkurencji, przy braku subsydiowanego przywozu. Trzeba przypomnieć, że w poprzednich dochodzeniach dotyczących tego samego produktu przyjmowano zysk docelowy w wysokości 7 % lub wyższy, podczas gdy w obecnym dochodzeniu tymczasowo przyjęto 5 %. Zysk docelowy w wysokości 5 % to zysk, którego, jak się uznaje, przemysł unijny mógłby oczekiwać przy braku subsydiowanego przywozu. W związku z tym wniosek o obniżenie zysku docelowego zostaje odrzucony.

(165) Biorąc pod uwagę dostosowane wyliczenie podcięcia, o którym mowa powyżej w motywach 108 – 110, odpowiednie poziomy usuwające szkodę są następujące:

---

[5] Sprawa T-210/95, Europejskie Stowarzyszenie Producentów Nawozów (EFMA) v Rada Unii Europejskiej, ECR 1999, s. II-3291.

Państwo	Poziom usuwający szkodę
Iran	16,7 %
Pakistan	14,1 %
ZEA	17,5 %

7.2. Środki ostateczne

(166) W świetle ostatecznych ustaleń dotyczących subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego uznaje się, że należy nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na przywóz produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich na poziomie najniższego z ustalonych poziomów subsydiowania i poziomu usuwającego szkodę, zgodnie z zasadą niższego cła.

(167) W związku z powyższym oraz zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stwierdza się, że na przywóz z Iranu należy nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na poziomie ustalonego marginesu szkody, natomiast na przywóz z Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich – na poziomie ustalonego marginesu subsydiowania.

(168) Należy przypomnieć, że koszty i ceny PET podlegają znacznym wahaniom w stosunkowo krótkim czasie. Dlatego też uznano za właściwe nałożenie cła w formie określonej kwoty za tonę. Kwota ta wynika z zastosowania stawki cła wyrównawczego do cen eksportowych CIF używanych do obliczeń w równolegle prowadzonym postępowaniu antydumpingowym.

(169) W związku z powyższym proponowane kwoty cła wyrównawczego, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii, są następujące:

Państwo	**Łączny margines subsydiowania**	**Margines szkody**	**Stawka ostatecznego cła wyrównawczego**	
			%	Kwota (EUR/t)
Iran	51,8 %	16,7 %	16,7 %	139,70
Pakistan	5,1 %	14,1 %	5,1 %	44,02
ZEA	5,1 %	17,5 %	5,1 %	42,34

(170) Wszelkie wnioski o zastosowanie indywidualnej stawki cła wyrównawczego dla przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji[6]

[6] European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, Office N105 04/092, 1049 Brussels, BELGIA.

wraz ze wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą na rynek krajowy i na rynki zagraniczne, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W razie potrzeby rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.

7.3. Zobowiązania cenowe

(171) Po ujawnieniu istotnych faktów i wniosków, na podstawie których zamierzano zalecić wprowadzenie ostatecznych środków wyrównawczych, irański producent eksportujący zaproponował zobowiązanie cenowe zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

(172) Rozpatrzono tę propozycję i w świetle znacznych różnic cen poszczególnych rodzajów produktów uznano, że zaproponowana sama minimalna cena importowa (MIP) nie zagwarantowałaby wyeliminowania szkodliwego subsydiowania w odniesieniu do wszystkich produktów. Ponadto stwierdzono, że zaproponowany poziom MIP jest zbyt niski.

(173) Ustalono także, że irański współpracujący producent eksportujący sprzedaje produkt objęty postępowaniem oraz inne produkty do UE wyłącznie poprzez powiązane przedsiębiorstwo handlowe, wywożące szeroką gamę produktów wytwarzanych przez różne firmy. Taka struktura sprzedaży powoduje bardzo wysokie ryzyko kompensacji, gdyż PET objęty zobowiązaniem mógłby być sprzedawany razem z innymi produktami tym samym klientom, a ceny ustalane na różne produkty sprzedawane temu samemu klientowi mogłyby być bardzo łatwo kompensowane lub potrącane. Wreszcie, z publicznie dostępnych źródeł wynika, że Iranie jest jeszcze co najmniej jeden producent PET. W świetle powyższej struktury sprzedaży sytuacja ta wywołuje poważne wątpliwości co do tego, czy instytucje i organy celne mogą dopilnować, by tylko PET od współpracującego producenta eksportującego był sprzedawany zgodnie z postanowieniami zobowiązania, gdyż chodzi o produkt towarowy i łatwo zastępowalny, a w przypadku takich produktów towarowych nie jest wcale łatwo fizycznie rozróżnić ich producentów.

(174) Z uwagi na to stwierdzono, że takie zobowiązanie jest niewykonalne i w związku z tym nie może zostać przyjęte. Strona została odpowiednio poinformowana i dano jej możliwość przedstawienia uwag. W wyniku tych uwag powyższy wniosek nie uległ jednak zmianie.

8. OSTATECZNE POBRANIE CŁA TYMCZASOWEGO

(175) Zważywszy na ustalony rozmiar subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz na poziom szkody wyrządzonej przemysłowi unijnemu, uznaje się za konieczne dokonanie ostatecznego poboru, do wysokości ostatecznie nałożonego cła, kwot zabezpieczonych w formie tymczasowego cła nałożonego rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz politereftalanu etylenu o liczbie lepkościowej 78 ml/g lub większej, zgodnie z normą ISO 1628-5, obecnie objętego kodem CN 3907 60 20, pochodzącego z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich.

2. Stawki ostatecznego cła wyrównawczego stosowane do cen netto na granicy Unii, przed ocleniem, produktów opisanych w ust. 1, są następujące:

Państwo	Stawka cła wyrównawczego (EUR/t)
Iran: wszystkie przedsiębiorstwa	139,70
Pakistan: wszystkie przedsiębiorstwa	44,02
United Arab Emirates: wszystkie przedsiębiorstwa	42,34

3. W przypadkach gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu i gdy w związku z tym określa się cenę rzeczywiście zapłaconą lub należną proporcjonalnie w celu ustalenia wartości celnej zgodnie z art. 145 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny[7], kwota ostatecznego cła wyrównawczego wyliczona na podstawie kwot podanych powyżej jest pomniejszona o odsetek, który odpowiada proporcjonalnemu przeliczeniu ceny rzeczywiście zapłaconej lub należnej.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła wyrównawczego nałożonego zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 473/2010 na przywóz politereftalanu etylenu o liczbie lepkościowej 78 ml/g lub większej, zgodnie z normą ISO 1628-5, obecnie objętego kodem CN 3907 60 20, pochodzącego z Iranu, Pakistanu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich zostają ostatecznie pobrane zgodnie ze stawką cła ostatecznego nałożonego na mocy art. 1. Zabezpieczone kwoty przekraczające kwotę ostatecznego cła wyrównawczego zostają zwolnione.

[7] Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
José Manuel Barroso
[